

Lão Sư Thị Hải Tử Tha Ba(Thầy Là Ba Của Con Y)

Contents

Lão Sư Thị Hải Tử Tha Ba(Thầy Là Ba Của Con Y)	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử: Đã Lâu Không Gặp, Tần Lão Sư!	2
2. Chương 1-2: Chỉ Trong Chớp Mắt, Thầy Đã Có Con Trai?	3
3. Chương 2: Con Trai Bị Bắt	7
4. Chương 3: Đến Nhà Đòi Con	9
5. Chương 4: Trẻ Nhỏ Khó Nuôi	11
6. Chương 5: Mẫu Thượng Đại Nhân Và Cảnh Ướt Át	13
7. Chương 6: Đứa Nhỏ Đáng Sợ	15
8. Chương 7: Con Là Con Của Ai?	18
9. Chương 8: Nghe Tiếng Điện Thoại Cũng Có Thể Có Cảm Giác	20
10. Chương 9: Không Thể Nói Thật Với Em	22
11. Chương 10: Bị Con Trai Phát Hiện Ra Jq, Nên Làm Cái Gì Bây Giờ?	24
12. Chương 11: Con Bị Bệnh, Làm Cha Thì Phải Sao Đây?	26
13. Chương 12: Đơn Phương Quả Nhiên Rất Đau Khổ	28
14. Chương 13: Bệnh Viện Là Nơi Hay Tập Trung Chuyện Kỳ Lạ À?	30
15. Chương 14: Oan Gia Ngõ Hẹp, Nghiệt Duyên Sâu Nặng	32
16. Chương 15: Bí Mật Huyết Thống	34
17. Chương 16: Từ Trợ Giảng Ôn Nhuận Thành Người Cướp Vợ Bá Đạo	36
18. Chương 17: Thầy Tần Tay Chân Luống Cuống	38
19. Chương 18: Không Hiểu Được Tâm Tư Của Trẻ Nhỏ	40
20. Chương 19: Quyết Định Đập Nồi Dìm Thuyền	42
21. Chương 20: Đàm Phán Ở “trên”	44
22. Chương 21: Sinh Hoạt Tại Nhà Mới	45
23. Chương 22: Con Muốn Về Nhà	48
24. Chương 23: Tình Cờ Gặp Lại	50
25. Chương 24: Thịnh Cầu Nhỏ Bé	52
26. Chương 25: Vô Ái Chi Tính	54
27. Chương 26: Mối Quan Hệ Cha Con Kỳ Quặc	56
28. Chương 27: Biết Được Chân Tướng	58
29. Chương 28: Kết Cục Viên Mãn	60

Lão Sư Thị Hải Tử Tha Ba(Thầy Là Ba Của Con Y)

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, hiện đại, giáo viên x học sinh, sinh tử văn, HE. Nhân vật: Chiêm Lệ x Tần Nặc; Tần Điển, Thẩm Ho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-su-thi-hai-tu-tha-ba-thay-la-ba-cua-con-y>

1. Chương 1-1: Tiết Tử: Đã Lâu Không Gặp, Tần Lão Sư!

Editor: Mai_kari

Beta: *_*

Tần Nặc cầm sách giáo khoa bước xuống bục giảng, trong chốc lát, đã bị các sinh viên ngăn chặn lối đi.

Hắn là giảng viên môn văn học cổ, là một môn vô cùng chất thơ nhưng cũng khô khan, nhưng dưới lời giảng ôn văn nhã nhĩ của hắn, vốn dĩ bản cổ văn ngôn từ trúc trắc lại thành một bức tranh thủy mặc ý nhị mười phần, khiến mọi người đắm chìm vào trong đó.

Tần Nặc vừa giải đáp vấn đề của sinh viên, vừa chú ý tới thời gian.

Đồng hồ trên cổ tay trái cực kỳ quý báu, được xưng là “Đồng hồ đeo tay của dòng dõi quý tộc” Patek Philippe (1), cho nên rất nhiều sinh viên ở trong lớp của hắn, đều cho rằng Tần Nặc là thái tử gia.

Nhưng bình thường hắn lại rất tiết kiệm, hoàn toàn không giống loại người dùng 1 số tiền lớn như vậy để mua một cái đồng hồ đắt đến thế.

Chẳng lẽ là vợ tặng?

“Các em, thật có lỗi quá, hiện tại thầy phải qua bên nhà trẻ đón con trai, mọi người nếu còn vấn đề gì có thể gửi mail cho thầy, thầy nhất định trả lời từng vấn đề một.” Phát hiện sắp tới giờ, Tần Nặc liền biểu thị áy náy nói với những sinh viên chưa kịp hỏi.

“A ... Lại không kịp nói chuyện với thầy rồi ...”

“Tính vú nuôi của Tần lão sư lại tái phát rồi ...”

“Haizz! Biết rõ Tần lão sư đã có vợ có con trai, nhưng mà tao còn si mê thầy ấy như thế ... Tụi mày mau đánh cho tao tỉnh đi!”

“Sẵn đánh tao tỉnh luôn đi!”

“Rõ ràng là một lão sư tận chức tận trách, thế nhưng lại là một người ba vú nuôi ~~~”

“Lẽ nào mày không cảm thấy đây mới chỗ đáng yêu của Tần lão sư hay sao?”

....

Không để ý tới các loại đánh giá dành cho mình, Tần Nặc kéo dài bước chân đi ra ngoài phòng học.

Đột nhiên, cái thân ảnh ngay cửa kia khiến hắn dừng bước chân.

Thời gian tựa hồ đảo ngược trong nháy mắt, hình ảnh từ khi còn nhỏ cho tới trưởng thành của người trước mắt như đèn kéo quân không ngừng lướt qua.

Cuối cùng, ngừng lại trên khuôn mặt ngay trước mặt mình.

Ngũ quan vẫn hoàn mỹ như tạc tượng giống như xưa, nhưng ngũ quan phân minh lại tràn đầy sát khí, đôi mắt thâm thúy như đêm đen tựa hồ có thể nuốt chửng người đối diện.

“Đã lâu không gặp, Tần ... lão sư!”

Ba chữ “Tần lão sư”, một ngày Tần Nặc nghe cũng hơn trăm lần, nhưng chỉ khi nghe thấy từ miệng Chiêm Lệ thốt ra, mới khiến Tần Nặc không tự chủ run lên.

Đã có không ít thời điểm, Chiêm Lệ vừa ghé vào bên lỗ tai hắn nhẹ giọng gọi “Tần lão sư”, vừa làm một số việc mà giữa giáo viên và học sinh vốn dĩ không nên có! Thế nên dù đã qua 4 năm, thì cơ thể hắn vẫn rất khó mà quên đi cảm giác này.

Có thể, cả đời này chắc cũng không quên được.

Dù sao ... Hắn thậm chí còn có cốt nhục của y.

2. Chương 1-2: Chỉ Trong Chớp Mắt, Thầy Đã Có Con Trai?

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Tần Nặc hít sâu một hơi, cố chống lại ánh mắt của Chiêm Lệ.

Từ năm 8 tuổi cho đến năm 18 tuổi, hắn đã nhìn người này từ khi còn là đứa nhóc cho đến khi thành một người đàn ông có thể đè hắn xuống giường XXOO ...

Mà hần, từ năm 14 tuổi cho đến năm 24 tuổi, đều là gia sư cho Chiêm Lệ. Hần và y đã cùng nhau trải qua khoảng thời gian niên thiếu đáng quý nhất trong ký ức con người ...

Quan hệ của bọn họ, đến tột cùng là thay đổi như thế nào?

“Thứ lỗi, bạn học à, có thể cho qua chút được không?” Tần Nặc nỗ lực làm bộ không biết Chiêm Lệ, dùng giọng lạnh như băng nói với Chiêm Lệ.

Nhưng thái độ lãnh đạm này cũng đã không giống như khi đối xử với các bạn học khác rồi.

“Thế nhưng, tôi có chuyện muốn hỏi thầy Tần.”

“Xin lỗi, tôi có chuyện gấp.” Nói xong, Tần Nặc không nhìn Chiêm Lệ nữa, gục đầu xuống, kéo dài bước chân, dự định bước ngang qua người Tần Nặc.

“Truyền đạo thụ nghiệp, giải thích nghi hoặc, đây không phải là điều mà một người thầy phải làm hay sao?” Chiêm Lệ đột nhiên đưa tay kéo lấy cổ tay của Tần Nặc lại.

Bây giờ Chiêm Lệ đã không phải là đứa nhóc 8 tuổi lúc trước.

“Buông tay!” Tần Nặc trừng mắt một cái nhìn Chiêm Lệ.

“Thầy Tần ...” Những sinh viên khác thấy cảnh đó, không biết nên làm gì.

“Có cần báo bảo vệ không?” Trợ giảng lo lắng hướng về phía trước.

“Không cần.” Tần Nặc vội nói.

“Vị này ... là người quen của thầy à?” Trợ giảng quan sát Chiêm Lệ.

Trả lời cho câu hỏi này lại không phải là Tần Nặc, chỉ thấy Chiêm Lệ quay nhìn mọi người cười cười: “Đúng vậy, chúng tôi quen nhau! Mà đâu chỉ là quen biết! Nếu xem xét kỹ, thì các bạn ở chỗ này ai cũng phải gọi tôi một tiếng đàn anh đó!”

“Cái này ...” Trợ giảng và mấy sinh viên khác ai cũng đều nghi ngờ, đưa mắt nhìn Tần Nặc.

Chiêm Lệ thả tay của Tần Nặc ra, Tần Nặc xoa xoa cổ tay của mình, thở dài: “Đúng vậy, y là học sinh đầu tiên của tôi.”

Cái này càng khiến mọi người nghi ngờ hơn nữa, nếu là thầy trò, sao Tần Nặc lại sợ Chiêm Lệ đến vậy? Rõ ràng thân là học sinh, Chiêm Lệ phải cung kính lễ độ với Tần Nặc mới đúng chứ.

“Chuyện này, tôi không dự định nói tí mả.” Tần Nặc ngẩng đầu, quay nhìn sinh viên nói, sau đó chuyển qua Chiêm Lệ. “Thứ lỗi cho qua 1 chút, tôi phải đi đón con trai.”

“Con?” Chiêm Lệ nguy hiểm nheo mắt.

Vừa cảm nhận nguy hiểm, Tần Nặc vội vã rời phòng học.

Lần này, Chiêm Lệ không có kéo hần lại, mà nhìn hần từ từ đi xa, mới trầm ổn bước chân, đi ra ngoài.

Khiến nhiều sinh viên đang ở trong phòng đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trường đại học này ở quốc nội không coi là hạng nhất, với học vấn của Tần Nặc, sao lại có thể dạy học ở một trường như thế này?

Thế nhưng, đại học hàng đầu ở trong nước cũng không thể chỉ dựa vào học vấn là có thể vào dạy được.

“Hần đã kết hôn rồi?” Chiêm Lệ có thể tha thứ việc Tần Nặc vì tiền tài mà rời bỏ y, nhưng không cách nào tha thứ việc sau khi Tần Nặc rời bỏ y lại dám gây dựng gia đình!

Y giận tái mặt đi tới cổng trường, không ngoài dự liệu nhìn thấy Tần Nặc ngồi trong xe của mình.

Mở cửa xe, chống lại ánh mắt tức giận của Tần Nặc, Chiêm Lệ nở nụ cười: “Thầy à, anh trốn không thoát đâu.”

“Chiêm Lệ! Cậu đang bắt cóc người đó!” Mới ra cổng trường đã bị hai người đàn ông kéo vào trong xe, trong lúc nhất thời, Tần Nặc lại càng hoảng sợ, nhưng sau khi nhìn thấy người này, liền biết lý do.

Cần gì phải vậy chứ? Bọn họ từ sớm đã không thể rồi.

Nhưng Chiêm Lệ không chỉ không thêm để ý tới lời Tần Nặc nói, mà còn ra dấu kêu hai người trợ thủ đang khổng chế Tần Nặc đi ra ghế trước, còn mình ngồi ở ghế sau.

Tần Nặc theo tiềm thức lui về phía sau một chút, vừa lúc đụng trúng cửa xe, hần liền nhanh tay muốn mở cửa.

Chiêm Lệ làm sao có thể để cho hần chạy được?

“Đã cách 4 năm, thầy Tần anh ngay cả mặt mũi đối mặt cùng dũng khí nói chuyện với tôi cũng không có hay sao?” Kéo hẳn lại cũng không có tác dụng, nên Chiêm Lệ chọn lựa dùng ngôn ngữ thể tiến công.

“Chỉ là không muốn tiếp tục dây dưa với cậu mà thôi.” Có lẽ là nghĩ tới chuyện đó, Tần Nặc cũng không mở rộng cửa xuống xe, nhưng không quay đầu nhìn Chiêm Lệ, chỉ là đưa lưng về phía y mà nói.

“Dây dưa? À, thì ra, tình cảm nhiều năm như vậy, đối với người thầy như anh, chỉ là dây dưa?” Những lời này đã triệt để chọc giận Chiêm Lệ, y liền mạnh mẽ kéo Tần Nặc vào lòng mình, nhìn chăm chăm hẳn.

Tần Nặc sợ.

Bởi vì trong mắt Chiêm Lệ rõ ràng là lửa giận! Giống như muốn thiêu cháy hẳn triệt để, không sót lại gì!

“Tôi ... Để nói sau được không ... hiện tại tôi phải đi đón con, đã đến giờ nhà trẻ tan học rồi ...” Tần Nặc nỗ lực tránh ánh mắt Chiêm Lệ.

“Ha ha ha! Thực sự là buồn cười! Loại người như anh, lại có thể cùng người phụ nữ khác sinh con sao?” Chiêm Lệ đưa tay nắm lấy cổ Tần Nặc. “Rõ ràng chỉ có cùng đàn ông mới có thể cứng lên thôi mà!”

“Chiêm Lệ!!” Tần Nặc đẩy tay Chiêm Lệ ra, thở hổn hển.

“Tức giận? Chỉ mới có mấy câu như thế đã tức giận như vậy sao? Vậy anh có nghĩ tới, 4 năm trước, khi anh nói phải rời khỏi tôi, ngay cả tức giận tôi cũng không có suy nghĩ tới hay không?” Ánh mắt của Chiêm Lệ sâu không thấy đáy, giống như là muốn xuyên thấu qua mắt Tần Nặc, nhìn thấu gút mắt mấy chục năm của hai người họ.

Thầy cùng trò, dạy và học, nếu như nói cha mẹ của Chiêm Lệ chính là người tạo ra hình hài ruột thịt cho y, thì, Tần Nặc, chính là người sáng tạo ra linh hồn cho y.

Bởi vì Tần Nặc đối với cậu nhóc từ nhỏ đã là thiên tài này không dạy gì nhiều, mà Chiêm Lệ với mấy quyển sách giáo khoa trong trường, từ sớm đã nắm bắt thuộc lâu rồi, thường Tần Nặc giao cho y, ngoại trừ mấy cuốn sách trí thức, còn có chuẩn tắc đối đãi.

Bất quá, cái thứ chuẩn tắc chó má đó 4 năm trước đã bị Chiêm Lệ ném vào xó rồi.

Gì mà giúp mọi người làm điều tốt sẽ tích thiện? Gì mà chỉ cần nỗ lực là sẽ có hồi đáp? Gì mà không nên làm chuyện vi phạm kỷ luật ...

Thế giới này kỳ thực chỉ có một chuẩn tắc, một câu mà thôi, “Người thắng làm vua người thua làm giặc”, chỉ đơn giản vậy thôi!

Mấy kẻ vô năng mới có thể tầm thường vô vị mà đi quản chuyện của người khác, đi làm chuyện của người khác.

Người có năng lực sẽ khiến người khác phải đi làm chuyện của mình.

4 năm đó, Chiêm Lệ ở nước ngoài đã học được rất nhiều thứ mà lúc trước Tần Nặc không dạy y: Xã hội, chính là sách giáo khoa tốt nhất.**HẾT CHƯƠNG 01**

(1) **Patek Philippe & Co.** (PP) là một nhà sản xuất đồng hồ đeo tay và đồng hồ bỏ túi cao cấp của Thụy Sĩ.

3. Chương 2: Con Trai Bị Bắt

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Bất tri bất giác, người trước mắt đã thay đổi, dù đã là người thầy dạy y từ khi y còn nhỏ tới lớn cũng không thể nào hiểu được suy nghĩ của y.

Hắn rũ mắt, mặc kệ Chiêm Lệ nói gì, vũ nhục hắn thế nào, Tần Nặc vẫn cứ lặng im đắm chìm trong thế giới của mình.

Nói đi, cậu cứ nói thỏa thích đi, nói xong rồi, có thể thả tôi được rồi chứ hả?

Trong lòng Tần Nặc nghĩ vậy.

Có lẽ phát hiện Tần Nặc thất thần, Chiêm Lệ nhíu mày: “Sao nào, ngay cả một câu cũng không muốn nói với tôi hay sao?”

Tần Nặc giương mắt nhìn Chiêm Lệ một chút, lắc đầu: “Chiêm Lệ, cậu cũng không còn là thằng nhóc nữa rồi, thả tôi đi đi ... Cậu còn trẻ như thế, muốn đối tượng thế nào cũng có mà.”

“Ha, nói nghe hay thật nha! ‘Thả tôi’, lúc trước khi anh tới trêu chọc tôi sao không nghĩ là sẽ có ngày hôm nay đi?” Chiêm Lệ hung tợn nhìn chằm chằm Tần Nặc.

Tần Nặc xoa xoa cổ tay đã bị Chiêm Lệ bóp bầm tím, đưa tay mở cửa xe.

Lúc này, Chiêm Lệ không có ngăn cản hẳn.

Gúc mắc giữa hai người họ quá phức tạp, thầy và trò, vốn phải có mối quan hệ dạy và học, nhưng bọn họ lại phát triển vượt qua cả rào cản cấm kỵ luôn rồi.

Là do thầy dạy không tốt? Hay do trò quá chủ kiến?

Hay là, chỉ đơn giản bất tri bất giác bị đối phương hấp dẫn

Tần Nặc không có xe, tuy hẳn là giảng viên đại học, nhưng nghề này tiền lương cũng không cao, mà hẳn đã lớn tuổi, cũng không tiện đi làm gia sư dạy kèm tại nhà nữa, mà mỗi tháng ngoại trừ tiền thuê nhà ra, còn phải đóng mấy khoản học phí cho con nữa. Tần Diễn học ở nhà trẻ tốt nhất thành phố này, vì để cho con mình tiếp nhận được nền giáo dục tốt nhất, Tần Nặc không tiếc mặt mũi khi cầu khẩn người bạn học đại học chung với mình đang làm trong cơ quan nhà nước.

Người yêu, hẳn đã bỏ lỡ rồi.

Sự nghiệp thì bất ôn bất hỏa.

Tần Nặc mơ hồ mà sống mấy năm qua, chỉ có một hy vọng duy nhất, chính là con trai mình.

Nghĩ đến động tác thần thái luôn tỏ ra nét khả ái của Tần Diễn, Tần Nặc đang ngồi trên xe buýt không tự chủ mà cười cười, khiến cô gái đang ngồi bên cạnh hẳn, cũng phải đỏ mặt.

Ngay khi Tần Nặc tới được nhà trẻ, thì lại được báo rằng con trai hẳn đã được người khác đón đi.

Bị người ta đón? Là ai đón?

Tần Nặc thiếu chút nữa ngất đi!

Bộ cô giáo nhà trẻ không có nhìn người à? Ngày nào người tới đón Tần Diễn cũng là Tần Nặc hẳn mà! Uống công hẳn tốn nhiều tiền suốt bao năm qua, không cần mặt mũi để con mình vào được nhà trẻ này, thế mà quản lý cái kiểu gì thế này?

“Tần tiên sinh bình tĩnh một chút!” Có lẽ cô giáo chú ý thấy Tần Nặc đang tức giận, liền vội vã giải thích. “Khi đưa Diễn Diễn đi, vị tiên sinh kia có đăng ký với chúng tôi, không phải là người bán trẻ nhỏ. Với lại người đó còn có tin nhắn của anh, tôi xem qua đây số, đúng thật là của anh.”

Trời ơi! Chiêm Lệ khi còn học cấp ba đã có thể sử dụng bất kì phần mềm hacker nào để có thể giả mạo số điện thoại để nhắn tin đó, có biết không hả?

Thế nhưng, biết Tần Diễn là bị Chiêm Lệ bắt đi, Tần Nặc cũng có chút an tâm!

“Sau này, trừ tôi ra, đừng để bất kì ai mang Diễn Diễn đi!” Tần Nặc nghiêm túc nói với cô giáo giữ trẻ.

Cô giáo liên tục gật đầu.

Rời khỏi nhà trẻ, Tần Nặc có chút mê man.

Rất hiển nhiên, Tần Diễn hiện tại ở trong tay Chiêm Lệ, hắn không lo lắng Chiêm Lệ sẽ phát hiện người cha thật sự của Tần Diễn là ai, hắn chỉ lo lắng Chiêm Lệ sẽ làm tổn thương đến Tần Diễn mà thôi.

4. Chương 3: Đến Nhà Đồi Con

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Chiêm Lệ không biết Tần Diễn cũng là con của mình, vạn nhất làm tổn thương Tần Diễn, Tần Nặc nhất định hận mình tới chết mất!

Hắn chỉ có 1 đứa con mà thôi.

4 năm trước, khi Chiêm Lệ ra đi, Tần Nặc đã tự mình thề rằng, ngoại trừ đứa bé này, hắn không cần bất kì thứ gì hết.

Nhưng hôm nay, Chiêm Lệ lại mang con ruột của mình đi, là muốn làm gì?

Lòng như lửa đốt, Tần Nặc bấm dây số mà đã lâu rồi mình không liên hệ qua.

Chiêm Lệ đã sớm dự tính Tần Nặc sẽ gọi điện cho mình rồi, đứa nhỏ tinh nghịch này từ khi còn bé xúu đã thích trêu chọc thầy của mình, mặc dù nhiều năm rồi không có liên hệ, nhưng Chiêm Lệ vẫn còn nguyên bản tính này, cho dù biết sắp bức thầy của mình phát điên rồi, nhưng y vẫn để cho điện thoại reng thêm mấy tiếng sau mới chịu chậm rãi bắt máy.

“A lô?”

“Chiêm Lệ! Cậu mang Diễn Diễn đi đâu rồi?” Lâu như vậy mới chịu bắt máy, Tần Nặc sắp phát điên thật

rồi.

“Điển Điển, ba con hỏi chú mang con đi đâu kìa?” Ngoài dự liệu của Tần Nặc, Chiêm Lệ trực tiếp đưa máy cho Tần Điển.

Tần Điển bập bẹ giọng trẻ con nhưng lại vờ như thành thực truyền đến: “Baba, ba không nên lo nha! Con và chú Chiêm chơi rất là vui!”

Tần Nặc ngây ngẩn cả người.

Hắn trăm triệu lần không nghĩ tới Chiêm Lệ lại khiến cho Tần Điển vui vẻ!

Tần Điển, đứa nhỏ này ngay từ nhỏ đã không khiến hắn yên tâm được giây nào, trước khi sinh bé, bác sĩ đã nói, bởi vì là quan hệ nam nam sinh tử, nên con của hắn về mặt nào đó sẽ có sự thiếu hụt, nói trắng ra vì không có gien mẫu tính, nên tính tình có thể sẽ tương đối nóng nảy, nếu như không biết dẫn dắt tốt, rất dễ lầm đường.

Nhưng bây giờ là cái chuyện gì đây?

Hắn cũng không tin Chiêm Lệ sẽ tốt bụng như vậy!

“Điển Điển ngoan, lần sau lại cùng chú Chiêm chơi được không, con nói với chú Chiêm, con muốn về nhà, để chú yên tâm cho con về. Nếu như chú không chịu con về, thì baba sẽ tới nhà chú Chiêm đón con, thế nào?”

Nghe ba mình nói xong, Tần Điển “A” một chút, chi chi ê a nói: “Nhưng ... baba ... con còn chưa chơi đã mà.”

Biết con mình ham chơi, nếu như đối phương không phải Chiêm Lệ, Tần Nặc chắc chắn không ngại để con mình tiếp tục chơi, thế nhưng ... đêm dài nhiều mộng mà ~~~

“Điển Điển! Nghe lời! Về nhà!” Tần Nặc trầm giọng nói.

“Hừ ... Con không về!” Tính bướng bỉnh của Tần Điển lại trỗi dậy, đưa máy trả lại cho Chiêm Lệ, lại chạy qua 1 bên chơi tiếp. Bé chưa bao giờ thấy phòng nào lớn như thế này nha! Đến mức mà có thể đặt tất cả các trò chơi lớn thiết lớn giống như ở trong vườn nhà trẻ vậy đó nha!

“Haha, anh nghe chưa, Điển Điển nói là nó không về đó!” Chiêm Lệ tiếp nhận điện thoại di động, tràn đầy đắc ý.

“Chiêm Lệ ...” Tần Nặc thở dài. “Nó là con nít mà ... không có hiểu chuyện ... dù sao cậu cũng là người lớn mà?”

“Ồ trước mặt thầy Tần, tôi vĩnh viễn là đứa nhóc 8 tuổi.” Khác với sự giương cung bạt kiếm khi gặp mặt hồi nãy, giờ đây Chiêm Lệ trong điện thoại cứ như đang làm nũng vậy.

Tần Nặc không có cách nào khác, chỉ có thể nói 1 câu: “Tôi tới nhà cậu.” Liền vội vã cúp điện thoại.

Chiêm Lệ sắc mặt lạnh lại.

Tới nhà tôi?

Nếu anh dám tới, tôi dám đem anh nhốt ở chỗ này! Vĩnh viễn cũng không cho anh trở về!

5. Chương 4: Trẻ Nhỏ Khó Nuôi

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Mang tâm tình thấp thỏm, Tần Nặc đi tới nhà Chiêm Lệ.

Trong đêm khuya vắng người, Tần Nặc cũng thường thường suy nghĩ chuyện của Tần Điện, hẳn cũng có lúc nhin không được tự trách bản thân mình, nếu như lúc trước chịu được áp lực, để Chiêm Lệ biết mình mang con của y, thì quan hệ giữa hai người họ có phải sẽ tốt hơn rồi không?

Không!

Hắn không thể chống được nguy hiểm này!

Vạn nhất trong lúc chống lại nhà họ Chiêm lại làm tổn thương đến bé thì sao?

Hít sâu một hơi, Tần Nặc nhấn chuông cửa Chiêm gia.

Chiêm gia cũng giống 4 năm trước, vẫn còn xa hoa như vậy, quần gia bác Đồng vẫn còn nhận ra được Tần Nặc, cúi chào hắn mà nói: “Cậu chủ ở trong phòng chờ anh.”

“Cám ơn bác Đồng.” Tần Nặc gật đầu chào bác Đồng, lập tức thấp giọng hỏi “Lão gia và phu nhân có ở nhà không?”

“Lão gia phu nhân đã ra ngoài, ít nhất cũng phải nửa tiếng sau mới trở về.” Bác Đồng bình tĩnh trả lời.

Tần Nặc thở phào nhẹ nhõm, chí ít, hắn còn có nửa tiếng.

Hắn chậm rãi bước tới phòng của Chiêm Lệ, căn phòng này, từ khi y còn nhỏ cho tới lớn, hắn đã tới rất nhiều rất nhiều lần, khi Chiêm Lệ còn nhỏ, rất thích quần lầy Tần Nặc đòi hắn kể mấy câu chuyện thú vị kỳ lạ, lúc bắt đầu, Tần Nặc còn cầm sách đọc cho Chiêm Lệ nghe, nhưng dần dần, hắn phát hiện những câu chuyện trong sách vở không thỏa mãn được Chiêm Lệ, liền tự mình biên dựng, đặt vào trong đó những đạo lý làm người, mang ý nghĩa giáo dục mà trong sách vở không có, mà mấy đạo lý này, cũng không thể học được sách vở, vì vậy Chiêm Lệ rất thích Tần Nặc kể chuyện cho y nghe, sau đó là thích dính vào Tần Nặc, dần dần, đợi khi hai người họ phát sinh quan hệ rồi, Chiêm Lệ cũng hay nói tới việc này, bảo rằng nền móng giáo dục vỡ lòng đều toàn là do Tần Nặc gây dựng cho y.

Nghĩ tới đây, Tần Nặc liền đỏ mặt.

Bản thân mình cũng không biết thẹn mà!

Tần Nặc không tự chủ nở nụ cười.

“Xem ra tới đây khiến tâm tình anh khá tốt ha!” Đột nhiên, một giọng nam quen thuộc vang bên tai hắn.

Tần Nặc vừa quay đầu, đã nhìn thấy Chiêm Lệ ôm Tần Điển nhìn hắn.

Hình ảnh này ... Tần Nặc đã từng suy nghĩ rất nhiều lần, tưởng tượng ra rất nhiều tình huống, vốn tưởng rằng đời này sẽ không cách nào nhìn thấy được, không ngờ ...

Viễn mắt Tần Nặc nóng lên.

Để tránh thất thố, hắn vội vàng hít 1 hơi.

“Hiện tại tôi tới rồi, cậu có thể để tôi đưa Điển Điển về nhà được không?”

“Hả? Tôi có nói là chỉ cần anh tới thì tôi sẽ đưa con trả về cho anh hay sao?” Chiêm Lệ nhếch môi cười.

“Cậu! Đề tiện!” Tần Nặc nóng nảy, đưa mắt nhìn Tần Điển. “Điển Điển, nhanh tới chỗ ba nào, chú ở bên cạnh con không phải người tốt đâu.”

Nếu có thể, hẳn thật sự không muốn làm xấu hình ảnh cha ruột trong mắt Diễm Diễm, nhưng ... ở đây càng lâu thì càng có nhiều nguy hiểm, hẳn không thể chờ tới lúc cha mẹ Chiêm Lệ trở về được!

Nhưng Chiêm Lệ lại thích nhất nhìn lão sư nhà mình trong những lúc không được tự nhiên thậm chí là ngượng ngùng, y thả Tần Diễm ra, cười nói: “Vậy à? Vậy anh để cho Diễm Diễm tự nói, xem tôi có phải người xấu hay không?”

Tần Diễm che lấy khuôn mặt bánh bao của mình, lắc đầu: “Chú Chiêm không phải là người xấu, baba nói vậy!”

Chống lại khuôn mặt dào dạt đắc ý của Chiêm Lệ, Tần Nặc luống cuống; “Diễm Diễm! Sao con lại không nghe lời vậy? Nhanh tới chỗ ba nào! Chúng ta về nhà!”

“Không được! Nhà chúng ta không có lớn như ở đây, không chơi được! Hơn nữa chú Chiêm nói sẽ mua cho con PSP mới nhất đó!”

Xem ra Chiêm Lệ rất biết cách chiều con nít rồi.

“Con ... Diễm Diễm! Con còn nhỏ, chơi cái đó nhiều sẽ hại mắt đó!” Tần Nặc liếc mắt trừng Chiêm Lệ.

“Không quan tâm, con muốn ở cùng chú Chiêm.” Tần Diễm cáng táo hơn, trực tiếp ôm Chiêm Lệ không thả.

6. Chương 5: Mẫu Thượng Đại Nhân Và Cảnh Ướt Át

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

“Diễm Diễm!” Tần Nặc chau mày.

“Diễm Diễm, con tới thư phòng chơi trước đi, để chú khuyên ba con cho.” Chiêm Lệ vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Tần Diễm.

Tần Diễm không thèm quan tâm tới lời của Tần Nặc lại cực kỳ nghe lời Chiêm Lệ, không mở miệng nói gì đã trực tiếp chạy vào thư phòng.

“Trời ạ ...” Tần Nặc than thở ngồi trên ghế sa lon. “Chiêm Lệ! Cậu thật biết cách chiều con nít nha!”

“Đúng vậy, vì tôi không thể chiều được người đàn ông như anh mà.” Chiêm Lệ cười nhạt một chút, đầu ngón tay vừa nhấc, nhẹ nhàng nâng cằm Tần Nặc lên. “Đúng không, thầy Tần?”

“Cậu ...” Tần Nặc vừa mới nói một chữ, Chiêm Lệ đã bắt đầu chiếm giữ môi của hắn, môi Chiêm Lệ rất gợi cảm, mà nụ hôn của y so với 4 năm trước càng tiến bộ hơn, trong chốc lát đã khơi mào dục vọng của Tần Nặc.

Cách biệt 4 năm, Tần Nặc cũng không phải 1 người tùy tiện, hắn đã nhận định rằng tuyệt đối không lên giường quan hệ với người mà mình không yêu, cho nên, 4 năm qua hắn chưa từng làm tình.

Nhưng tâm lý và thân thể lại không có đồng nhất, tâm lý thì nghĩ vậy, nhưng không có nghĩa là thân thể không có nhu cầu.

Thân thể đã cấm dục 4 năm hoàn toàn không chịu nổi 1 chút kích thích nào, chút bất tri bất giác, Tần Nặc đã ôm lấy vai Chiêm Lệ, từ từ nhắm hai mắt, chìm đắm trong nụ hôn này.

Cho nên ... hắn không nhìn thấy ánh lạnh giễu cợt trong mắt Chiêm Lệ.

“Hai người đang làm gì?” Đột nhiên, một giọng nữ truyền đến.

Trong nháy mắt Tần Nặc liền đẩy mạnh Chiêm Lệ ra, quay đầu nhìn đã thấy dì út nhà mình, cũng là mẹ của Tần Nặc, Cố Anh, đứng ngay cửa.

“Dì ... dì út! Con ... cái này ... đây ... là một sự hiểu lầm ...” Tần Nặc muốn mở miệng giải thích, nhưng vị Thầy Tần khi đứng trên bục giảng có thể lời răn danh ngôn, hạ bút thành văn, nhưng ở trước mặt Cố Anh thì lại trở thành một đứa nhóc 3 tuổi ngay cả nói cũng không thể nói lưu loát.

Cố Anh không có nhìn Tần Nặc, mà chuyển ánh mắt sang con trai của mình, “Chiêm Lệ, con có nhớ trước khi con trở về con hứa gì với chúng ta không?”

“Con có làm gì đâu.” Chiêm Lệ than thở buông tay. “Không phải là không thể cùng người này phân rõ giới tuyến à? Con biết rồi mà, mẹ, nửa năm sau con sẽ đính hôn, mọi người đừng có quản nữa.”

Nửa năm sau? Đính hôn?

Trong lòng Tần Nặc đau xót ...

Nếu đã quyết định, vậy tại sao còn trêu chọc hắn chỉ nữa?

Không.

Là Tần Nặc hẳn đang bị coi thường.

4 năm trước đã quyết định cùng Chiêm Lệ đoạn tuyệt hoàn toàn quan hệ rồi, nhưng vì điều gì mà hiện tại lại vì y mà vứt áo giáp đầu hàng?

“Vậy hồi nãy mẹ mới thấy cái gì? Đang hô hấp nhân tạo à?” Cố Anh dựa vào cửa, nhìn hai người nhỏ tuổi hơn.

“Con chỉ đang thử nghiệm thành quả khi xuất ngoại mà thôi.” Chiêm Lệ cười khẽ một chút. “Hiện tại con có thể xác định, con với người này đã hoàn toàn không còn cảm giác nữa rồi, quả nhiên, kỳ thực con không phải là đồng tính luyến ái nha, con chỉ là bị khí chất của Thầy Tần mê hoặc mà thôi. Mấy năm qua, con ở nước ngoài phát hiện rất nhiều gay, thấy bọn họ quả thực khác con.”

Thử nghiệm?

Thì ra, nư hôn này với Chiêm Lệ, chỉ là thử nghiệm?

Tần Nặc mặt không thay đổi, cũng không nói gì.

“Nếu thật là vậy thì tốt.” Cố Anh bán tín bán nghi, ngược lại hướng sang Tần Nặc hỏi, “Với lại, Tần Nặc, sao cậu lại ở nhà chúng tôi?”

Rõ ràng là thân thích, hơn nữa trong thời gian Tần Nặc ở Chiêm gia dạy dỗ Chiêm Lệ, thì Tần Nặc cùng Chiêm gia tuyệt đối không phải người lạ, nhưng trong lời Cố Anh, thì nhưng thật giống như lần đầu tiên gặp nhau vậy.

“Điện Điện bị Chiêm Lệ đưa tới đây ... Con tới đón nó.” Tần Nặc kiể từ nửa ngày, cuối cùng quyết định nói thật.

7. Chương 6: Đứa Nhỏ Đáng Sợ

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

“Điện Điện?” Từ khi chuyện của Chiêm Lệ và Tần Nặc bị bại lộ, thì Cố Anh đã không còn liên hệ gì với chị em của mình nữa, lúc Tần Nặc kết hôn bà hoàn toàn không có tới tham dự, đừng nói chỉ tới chuyện quan tâm đến con của Tần Nặc.

“Là con trai của con.” Tần Nặc trả lời.

“Hà? Cậu có con trai?” Nghe đến đó, nét mặt Cố Anh hòa hoãn 1 chút. “Chiêm Lệ, con bắt con của Tần Nặc tới đây làm gì?”

“Tần Nặc và chúng ta coi như là thân thích, con thấy con của anh ta dễ thương, nên mang qua đây chơi 1 chút mà thôi.” Chiêm Lệ giải thích.

“Cũng đã trễ như vậy rồi, con để họ về trước đi, sau này thì lúc nào rảnh thì ghé qua.” Cố Anh nhìn ra ngoài. “Tần Nặc, con của cậu đâu?”

“Ở thư phòng.” Tần Nặc vội nói.

Cố Anh đưa bước chân ưu nhã tới trước cửa thư phòng, vừa mở cửa ra, đã nhìn thấy một đứa bé trai cực kỳ dễ thương đưa ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn bà.

“Woah! Đứa nhỏ này thật là đẹp nha!” Thấy trẻ nhỏ, mẫu tính trong Cố Anh liền trỗi dậy, bà đi tới, ôm lấy Tần Điển. “Nói cho bà dì nghe nào, con mấy tuổi rồi?”

“4 tuổi.” Tần Điển không sợ người lạ liền trả lời.

“Đang học nhà trẻ à?”

“Dạ, phải.”

Cố Anh đột nhiên cảm thấy chưa từng thấy qua đứa nhỏ nào dễ thương bằng Tần Điển, đứa nhỏ rất hiểu chuyện, với lại, ngoại trừ cháu ngoại của mình ra, thì Tần Điển khiến bà cảm giác muốn ôm không muốn buông.

“À ... Dì à ... Thời gian không còn sớm, con đưa Tần Điển về trước đây.” Tần Nặc lo lắng Cố Anh sẽ phát hiện ra gì đó, nên nhân cơ hội chen vào nói.

“A, phải rồi, quả thực đã muộn, nếu như không phải ba con phải lập tức trở về, bà thật sự rất muốn giữ con ở lại ăn cơm đó.” Do chuyện 4 năm trước, nên cha của Chiêm Lệ, Chiêm Bình Vinh quyết định sau này tuyệt đối không muốn thấy Tần Nặc nữa.

Cố Anh tiếc nuối vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Điển, “Điển Điển, lần sau con tới đây chơi đi, nếu không biết đường đi, thì gọi điện cho bà dì, bà dì cho người đi đón con nha.”

“Dạ được.” Tần Điển nghe lời gật đầu, theo Tần Nặc ra cửa.

Tần Nặc suy nghĩ không ra sao tự dưng con mình lại đột nhiên ngoan hiền biết nghe lời như thế.

Đi tới nửa đường, hần ngồi xổm người xuống, nhìn Tần Điển nhẹ giọng hỏi: “Điển Điển, nói cho baba nghe, vì sao con không nghe lời baba, mà lại nghe lời của bà dì?”

Tần Điển dù chỉ mới 4 tuổi cũng biết dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn thoáng qua Tần Nặc: “Vì nếu con nghe lời bà ta, bà ta sẽ cho phép con tới chơi trong căn phòng lớn thiệt lớn nha! Nghe lời ba thì có gì tốt đâu?”

Trong nháy mắt Tần Nặc lạnh người.

Trời ạ! Tần Điển chỉ mới có 4 tuổi thôi!

Tuy rằng Tần Nặc đã sớm biết con trai mình trưởng thành sớm lứa tuổi, nhưng không nghĩ tới thậm chí ngay cả loại chuyện này mà nó cũng rành tới vậy!

Đây không phải suy nghĩ của một đứa bé 4 tuổi nên có! Nịnh bợ như thế! Nguội lạnh như thế!

Tần Nặc hít sâu một hơi, chống lại đôi mắt ra vẻ thiên chân vô tà của con mình, “Điển Điển, căn phòng lớn đó với con còn quan trọng hơn cả ba sao?”

“Hứ! Ba đâu có mua được cho con PSP mới nhất đâu! Cũng không thể ở trong sân cho con cầu thang trượt lớn thiệt lớn mà một đồng người có thể chơi giống như trong nhà trẻ được.” Tần Điển chu mỏ một cái. “Kể ngu si đều biết, nhất định phải chọn căn phòng lớn!”

Trước khi có bầu Tần Điển, bác sĩ đã từng nói cho Tần Nặc biết, loại kỹ thuật sinh sản dành cho nam này vẫn chưa thật sự đảm bảo 100%, nếu không phải vì muốn lưu lại cho Chiêm Lệ 1 hậu duệ, hần cần gì phải đi làm giải phẫu này?

Ngay lúc đó hần đã bị ái tình làm đầu óc mê muội rồi, cứ nghĩ con trẻ, nhân chi sơ tính bản thiện, chỉ cần giáo dục tốt một chút, thì dù thế nào cũng sẽ không bị phá hư. Vì vậy, hần liều lĩnh mang bầu Tần Điển, sau khi sinh Điển Điển, mới hiểu được lời khuyên can của bác sĩ không chỉ đơn giản là hù dọa người.

Tần Điển so với những đứa trẻ cùng lứa thì thông minh hơn rất nhiều, nhưng tính cách của bé lại phi thường cực đoan, hoặc nói cho đúng là cực kỳ hiện thực, đưa cho bé chuyện vô bổ, dù có trêu chọc thế nào, bé cũng sẽ không làm.

Ngược lại, nếu có thể làm chuyện khiến chính bản thân mình hài lòng, thì Tần Điển sẽ chẳng màng gì hết.

Vì tư lợi, hoàn toàn không để ý tới người khác, đây chính là Tần Điển.

8. Chương 7: Con Là Con Của Ai?

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Về đến nhà, Tần Điển không thèm quan tâm đến lý lẽ của Tần Nặc, sau khi trở về phòng mình, liền dùng sức đóng cửa lại.

Tần Nặc ngồi dựa vào ghế salon.

Dù gặp phải thời điểm khó khăn, thì hắn cũng chưa từng hối hận đã sinh Tần Điển ra.

Nhưng lẽ nào ... đây là sai trái?

Tính cách bây giờ của Tần Điển, quả thực cực đoan đến đáng sợ!

Thế nhưng, không cần lo, hắn tin rằng, chỉ cần dùng sự kiên trì cùng tình thương, nhất định sẽ giáo dục Tần Điển trở nên tốt hơn.

Cùng lúc đó, Tần Điển về đến nhà liền chán chết nằm ngã xuống giường.

Ha ~~~~

Cái nhà kia thật là đã nha!

Cha mấy đứa kia, cái gì cũng có thể cho nó hết! Rất nhiều đứa mỗi ngày đi học đều có xe limousine đưa đón đến trường, chỉ có nó, phải cùng ba chen chúc trên xe bus, nếu ba của nó mà là chú Chiêm thì tốt biết mấy! Nó có thể ngày nào cũng ở trong nhà lớn, mỗi ngày sẽ có người lái xe đưa nó đến trường!

Trong lòng Tần Điển buồn khổ, đứng ở trên giường nhảy nhảy!

Đột nhiên, tấm gương ở ngay trước mắt của nó hiện ra một hình ảnh hù chết người!

Nếu như nó không nhìn lầm, thì cái người đang nhảy trên giường, là nó mà?

Nhưng ...

Tần Điển kề mặt sát vào gương, cầm khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, cái này ... Gương mặt này nếu lớn lên chút nữa ... lại rất giống chú Chiêm nha!

“Ba! Ba!” Tần Điển đẩy cửa ra liền nhìn thấy ba mình đang nằm ngủ trên salon.

Bé cũng chẳng quan tâm là Tần Nặc có đang mệt hay không, trực tiếp kéo Tần Nặc: “Baba, baba, ba nói cho con biết, rốt cục con có phải là con của ba hay không?”

Tần Nặc trong mơ mơ màng màng nghe được những lời này, lập tức thanh tỉnh: “Điển Điển! Con đang nói gì vậy? Con đương nhiên là con của ba!”

“Vậy ba nói đi, vì sao con không giống ba?”

“Có nhiều đứa nhỏ cũng không hẳn phải giống cha mẹ mình mà.”

“Nói vậy! Đậu Đậu giống 1 khuôn y đúc cha của nó vậy, ra ngoài ai cũng biết hết!” Tần Điển kéo Tần Nặc không tha, nhất định phải bắt hắn nói cho rõ.

“Điển Điển ...” Tần Nặc thở dài. “Ba biết, con rất thích chú Chiêm, muốn chú Chiêm làm ba của con ... phải không?”

“Không ... Không phải ...” Tần Điển không ngu ngốc, trái lại còn rất thông minh, bé vừa nghe liền biết ba mình giận rồi, nên liền giả bộ ngoan ngoãn lại.

“Vậy sao con cứ câu nào cũng là chú Chiêm hết vậy? Còn nói con và chú Chiêm nhìn giống nhau ...”

“A ... Bởi vì ...”

“Bởi vì chú Chiêm có thể mua PSP mới nhất cho con, có thể cho con một cầu thang trượt thật lớn ở trong cái sân rộng phải không?” Tần Nặc là ai chứ? Hắn từ 10 tuổi đã bắt đầu chăm trẻ rồi.

“Ha ~~~ Dạ ~~~” Tần Điển cúi đầu.

“Điển Điển.” Tần Nặc sờ sờ cái đầu nhỏ của Tần Điển. “Trên đời này còn có rất nhiều thứ quan trọng hơn cả PSP và cầu thang trượt, thí dụ như tình thân. Ba là ba của con, đây là chuyện cực kỳ khẳng định, ba sẽ không mua cho con PSP, vì nó khiến kẻ khác mê muội mất cả ý chí! Ba sẽ không mua cầu thang trượt cho con, vì con cần phải cùng bạn học chơi chung, không thể một mình độc chiếm.”

Tần Điền nửa hiểu nửa không gật đầu 1 cái.

“Tốt, hiện tại, con ngoan ngoãn đi làm bài tập, baba cần phải soạn bài.” Tần Nặc ôm lấy Tần Điền, vỗ vỗ khuôn mặt của bé, đưa bé trở về phòng.

Đến khi Tần Điền không nháo nhào lên nữa, Tần Nặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Đứa bé này, thực sự là quá thông minh!

9. Chương 8: Nghe Tiếng Điện Thoại Cũng Có Thể Có Cảm Giác

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tần Nặc thay áo ngủ, mở máy tính bắt đầu soạn bài, ngày mai cần phải giảng Cổ văn quan chỉ , hắn phải giữ được phong cách của mình, không thể khiến bài giảng quá khô khan. Đương nhiên, đó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đúng lúc này, điện thoại di động vang lên ở bên bàn vang lên.

Trời ạ ... Kỳ thực hắn cũng không thích để điện thoại ngay bên bàn làm việc, bởi vì ... nó sẽ khiến màn hình run run, cũng khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Thành thật mà nói, tất cả những chuyện mà hắn trải qua hôm nay khiến hắn không thể nào tiêu hóa nổi.

Nhìn dây số lạ, Tần Nặc mang tâm tình không tốt bắt máy.

“A lô?”

“Tôi cứ nghĩ anh sẽ không bắt máy chứ?” Thanh âm quen thuộc truyền đến bên tai.

“Chiêm Lệ ...” Tần Nặc thật muốn đảo ngược thời gian, nếu có thể, hắn thật đúng là không muốn nhận điện thoại của Chiêm Lệ.

A ... Có thể là, không phải là không muốn, mà là không thể.

Hắn và y đã hết rồi, bọn họ đều có cuộc sống riêng, mặc dù Điển Điển là con của Chiêm Lệ, nhưng thật tình Tần Nặc không muốn có bất kì quan hệ nào cùng với Chiêm gia.

“Sao rồi, Điển Điển ngủ à?”

“Chiêm Lệ, tôi hy vọng cậu đừng làm gì ảnh hưởng tới cuộc sống của chúng tôi nữa.” Tần Nặc đưa đường nhìn từ bản PPT trên màn ảnh máy vi tính sang chỗ khác.

“Ảnh hưởng? Anh định nghĩa nó thế nào vậy? Lẽ nào do tôi tặng nó một ít quà, đưa nó đi chơi, là ảnh hưởng sao?” Chiêm Lệ cười nhạt một chút. “Thầy Tần yêu dấu của tôi ơi, anh đừng nói còn tưởng tôi có ý đồ gì với anh đó nha? Chẳng qua là tôi thấy Điển Điển dễ thương mà thôi, lẽ nào bình thường anh cũng sẽ đề phòng học trò của mình như thế à? Ha ha! Không cần tự luyện tới mức đó chứ?”

Kỳ thực, Tần Nặc cũng nghĩ tới là do bản thân mình thần kinh quá nhạy cảm, thế nhưng, tất cả những chuyện liên quan tới Chiêm Lệ hay là Tần Điển, dù giết lầm nghìn lần cũng thề không bỏ sót 1 cái nào!

“Tôi cũng không biết là bản thân mình nghĩ nhiều hay không, tôi chỉ có thể nói, những chuyện tốt mà cậu làm với Điển Điển ... tôi rất cảm kích, thế nhưng không hy vọng cậu sẽ làm nhiều hơn nữa, nên đừng ở đây đi!”

“Dừng ở đây? 4 năm trước anh cũng nói với tôi như vậy đó!”

Đây là lần đầu tiên kể từ khi bọn họ gặp lại, lần đầu tiên nghiêm túc như vậy đối diện vấn đề này.

4 năm trước.

Chia biệt ...

Tần Nặc hít sâu một hơi, ép buộc mình trấn định, để giọng của mình băng lãnh một ít: “Đúng vậy, thật vui khi cậu còn nhớ rõ.”

“Thế nhưng tôi không vui!” Thanh âm của Chiêm Lệ nghe rất nóng lòng. “Thầy Tần! Đúng vậy, anh không có nghĩ nhiều! Là do tôi như cũ cứ nghĩ tới anh! Anh thật không cách nào biết được đâu! 4 năm qua, bao nhiêu đêm, tôi đều dựa vào bài giảng đã từng được anh ghi âm trước đây mà thủ đêm.”

“Chiêm ... Chiêm Lệ ...” Thanh âm của Tần Nặc run lên.

“Thầy Tần! Anh khiến em yêu anh, đồng thời cho em biết được rất rất nhiều lần đầu tiên! Nhưng anh lại tàn nhẫn đến như vậy ... Cứ nhiên lại vứt bỏ em?”

Mặc dù Tần Nặc biết Chiêm Lệ hôm nay đã không còn là đứa nhóc đang trốn trong ngực anh khóc nhè, nhưng không thể không nói hồi ức thật là mạnh mẽ. mấy năm qua, so với Chiêm Lệ luôn sải bước đi về phía trước, thì thế giới của Tần Nặc rất trống rỗng ... Không ... Không thể nói là trống rỗng, chỉ có thể nói, Tần Nặc cứ đứng mãi tại chỗ, dùng tri thức của hắn giáo dục ra một nhóm rồi một nhóm trò, đồng thời nuôi Tần Điền lớn lên.

Thế giới của hắn và Chiêm Lệ, đã tách biệt rồi.

Thế nhưng, khi nghe thấy Chiêm Lệ dùng loại giọng nói này nói, theo thói quen, Tần Nặc tránh không được tình yêu thương trỗi dậy.

“Thầy Tần, anh biết không? Em ở nước ngoài rất không tốt! Ở trường dạy ngoại ngữ căn bản không đủ dùng! Mấy tên ngoại quốc kia luôn kỳ thị em! Em mỗi ngày mỗi ngày đều không vui!”

“Chiêm Lệ ...”

“Cuối cùng em suy nghĩ, 4 năm trước, anh đối vọt với em như vậy, muốn em có tiền đồ ... vì vậy, em liều mạng nỗ lực, nghĩ rằng chỉ cần nỗ lực, anh sẽ để em tiếp tục ở bên cạnh anh Thế nhưng! Không nghĩ tới, 4 năm, anh cả con cũng có luôn rồi! Haha ... Điều này khiến cho em nghĩ toàn bộ nỗ lực của em đều rất buồn cười!”

“Chiêm Lệ! Đừng nghĩ vậy mà! Tôi nghe nói cậu đã lấy được MBA của thương học viện kinh tế Stanford, bây giờ cậu thật sự rất tuyệt.”

“Vậy anh có thể trở về bên cạnh em không?”

“Cái này ... Không thể nào ...” Chiêm Lệ không biết, mỗi một câu nào của y đều khiến hắn dao động. Nhưng Tần Nặc cũng biết rõ, mình và Chiêm Lệ đã không còn là người của cùng 1 thế giới, mối liên hệ duy nhất giữa hắn và y hiện tại, chỉ có 1 Tần Điền.

10. Chương 9: Không Thể Nói Thật Với Em

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

“Thầy Tần, anh quyết tâm không quay về bên tôi?” Thanh âm của Chiêm Lệ nghe hơi thấp.

Trong sự tưởng niệm, Tần Nặc đã từng vô số lần nghĩ tới khi hai người họ gặp lại, Chiêm Lệ sẽ oán hận

hắn như thế nào, duy chỉ có chưa từng tưởng ra Chiêm Lệ sẽ chủ động yêu cầu hợp lại.

Rõ ràng là hắn phản bội lại tình cảm của cả hai!

“Xin lỗi, tôi không thể!” Mặc dù vui sướng đến tột đỉnh, nhưng Tần Nặc dù thế nào cũng phải dứt khoát với người đã ra đi, hắn tình nguyện duy trì cuộc sống bây giờ cũng muốn đè nén lại rục rịch trong lòng.

“Thầy Tần, anh thực rất ghét tôi?”

“Không ... Không phải ... Chỉ là ... Hai chúng ta cùng một chỗ, không thích hợp ... tôi đã có con rồi, cũng không muốn rơi vào vực sâu của giới gay.”

“Theo ý của anh, gay là một từ đơn khiến cho anh chán ghét.”

“Tôi chưa từng nói vậy.”

“Cho nên, bản khoản của anh là gia đình của anh?”

“Không sai.”

“A ... Thầy Tần, anh có nhớ không, anh đã từng nói, dù có con hay không cũng không thể phân xét một người đàn ông tiêu chuẩn của Cổ gia.”

“Phải, tôi đã nói vậy.” Tần Nặc lên giọng. “Nhưng quan niệm với cậu đã thay đổi! Vì tôi đã có con, tôi biết đứa nhỏ với gia đình quan trọng thế nào! Tôi không hy vọng Diển Diển biết chuyện giữa tôi và cậu! Nó chỉ cần biết là nó đã có một người mẹ hết mực thương nó đã sớm qua đời là được rồi!”

“Ồ, vợ anh mất rồi?” Thảo nào Chiêm Lệ không cách nào tìm hiểu được chuyện liên quan tới vợ của Tần Nặc. Bất quá ... Dù đã qua đời cũng nhất định còn lưu lại hồ sơ mà, cho nên, hai người họ không có đăng ký kết hôn?

“Tôi không muốn nói tới chuyện này nữa. Hôm nay đã khuya lắm rồi, nếu như không còn chuyện gì đó quan trọng, tôi cúp trước.” Nói xong, Tần Nặc cúp điện thoại.

Nhưng khi Tần Nặc ngẩng đầu một cái, hắn phát hiện một chuyện khiến cho hắn rợn cả tóc gáy!

Tần Diển dĩ nhiên đứng ở cửa theo dõi hắn!

Trời ạ! Đây là có chuyện gì? Hắn đã quên khóa cửa sao? Với lại, sao Tần Diển đẩy cửa mà hắn lại không

phát hiện chứ?

A ... Quả nhiên ... Dù miệng nói chuyện tuyệt tình, kỳ thực, chỉ cần nghe thấy thanh âm của Chiêm Lệ, thì Tần Nặc sẽ hoàn toàn rơi vào chân không!

“Điển Điển, đã trễ thế này, sao con còn chưa ngủ?” Tần Nặc cố gắng làm cho khuôn mặt mình dễ nhìn 1 chút.

“Ba, ba cùng chú Chiêm rốt cuộc là quan hệ như thế nào?” Tần Điển không ngu ngốc, ngược lại, bé cực kỳ thông minh. Thông minh ... mà lại trưởng thành sớm!

“Điển Điển ...” Tần Nặc đang suy nghĩ cần phải giải thích với Tần Điển thế nào.

“Hợp lại? Ở từ điển con đã từng thấy qua từ này ... cho nên ... hai người đã từng là 1 đôi?”

“Điển Điển! Không ... Không phải như thế!” Tần Nặc tìm cách phản bác.

“Ba, ba đã nói với con, không được nói dối. Hai người quả thực chưa từng quan hệ với nhau?”

Tần Nặc gần như tan vỡ.

Hắn đã từng nghĩ tới sẽ có lúc nói cho Tần Điển biết chuyện liên quan tới thân thể của bé, nhưng hắn vẫn cảm thấy hiện tại nói cho Điển Điển biết còn hơi sớm. Không nghĩ tới, lại trong tình huống như thế này lại bị Tần Điển phát hiện!

11. Chương 10: Bị Con Trai Phát Hiện Ra Jq, Nên Làm Cái Gì Bây Giờ?

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

“Điển Điển, ba và chú Chiêm trước đây là bạn tốt, bởi vì một chuyện mà cãi nhau, hôm nay tại ba nói chuyện về vụ đó ... Hiện tại, hai tại ba đã là bạn tốt rồi.” Tần Nặc không muốn nói dối con trai mình, nhưng nhưng bây giờ tuyệt đối không phải là lúc nói chân tướng cho Tần Điển nghe, hắn chỉ có thể nửa thật nửa giả nói cho Tần Điển nghe.

“Ba nói dối!” Tần Điển bèn nhảy cảm thấy trong ánh mắt của ba mình mang theo ý tứ hàm xúc dối trá.

“Điển Điển, con đi ngủ trước đi, được không? Ngày mai con còn phải đi học đó!” Tần Nặc mong muốn Tần Điển có thể đem chuyện này quên mất.

“Con không ngủ! Con không phải đứa ngốc! Ba cùng chú Chiêm nhất định có cái gì đó! Chết tiệt! Baba mình lại là gay! Buồn nôn!” Nói xong, Tần Điển xoay người chạy ra khỏi nhà.

Tần Nặc không biết Tần Điển học ở đâu ra nhiều từ ngữ đến vậy, rồi lại có thể dùng một phương thức tổ hợp lại thành một câu, khi hắn hồi phục tinh thần lại thì đã không thấy bóng dáng của Tần Điển.

Tần Nặc luống cuống, vội vã chạy ra khỏi nhà, nhìn chung quanh, nhưng lại không thấy thân ảnh của Tần Điển. Đứa bé này chạy trốn rất nhanh.

Làm sao bây giờ?

Trời ạ! Hắn nhất định phải bắt bằng được Tần Điển!

Tần Nặc ở trên con phố gần đó tìm thật lâu cũng không thấy Tần Điển, mà ông trời cũng không tốt lành, hơn nửa đêm lại có thể đổ mưa.

“Woa ~~~ Trời ạ! Điển Điển!” Tần Nặc nhìn bầu trời. “Đừng mưa mà! Điển Điển không có mang theo dù.”

Đêm mưa, Tần Nặc cứ như vậy chạy trên đường, cực kỳ cẩn thận tìm kiếm con trai của mình, không biết qua bao lâu, tạnh mưa, trời cũng rạng sáng, Tần Nặc mới về được tới nhà.

Trước đó vội vàng chạy ra khỏi nhà, không có khóa cửa, may là nhà không bị trộm.

Không! Có gì đó không đúng!

Đôi giày ngay cửa kia ...

“Điển Điển, con ở đâu? Con sắp hù chết ba rồi đó! Có mắc mưa không? Chờ chút, ba nấu canh gừng cho con!” Tần Nặc mở cửa phòng Tần Điển ra, đã thấy Tần Điển mặc quần áo ẩm ướt không hề tức giận nằm dài trên giường.

“Điển Điển?” Niềm vui tìm được Tần Điển còn chưa mất đi, nhưng một sự sợ hãi liên dâng trào trong mắt Tần Nặc.

“Điển Điển! Điển Điển!” Tần Nặc tiến lên, ôm lấy Tần Điển, trời ạ, nóng quá!

Không xong! Tần Diễn nhất định là mắc mưa nên phát sốt!

Mây mà bình thường có chuẩn bị thuốc hạ sốt và miếng dán hạ sốt, Tần Nặc vội vàng thay quần áo cho Tần Diễn, đặt miếng dán hạ sốt lên trán, lập tức để cho Tần Diễn uống thuốc hạ sốt. Sờ sờ dưới người của Tần Diễn, phát hiện giường cũng đã bị Tần Diễn làm ướt, Tần Nặc liền ôm Diễn Diễn chuyển qua giường của mình.

Làm xong hết thấy, Tần Nặc mới cảm thấy đầu của mình có chút choáng, chắc là vừa rồi quá gấp chằng ...

Thế nhưng, chỉ cần thấy Diễn Diễn đã trở về, hết thấy đều tốt ...

Tần Nặc thở phào nhẹ nhõm, nhìn đồng hồ, haizzz, ngày hôm nay nhất định là không có cách nào đi dạy rồi!

Diễn Diễn nghi vấn quan hệ giữa hắn và Chiêm Lệ ... Loại chuyện này, có thể kéo dài được bao lâu thì kéo ... Tần Nặc không hy vọng Tần Diễn sẽ biết chuyện này sớm. Hắn nhất định không tin cái lý luận chó má “Con của đồng tính luyến ái nhất định sẽ là đồng tính luyến ái”, nhưng nếu biết chuyện này quá sớm sẽ gây nên ảnh hưởng xấu tới sự phát triển tương lai của Tần Diễn, nhất định là hại nhiều hơn lợi.

12. Chương 11: Con Bị Bệnh, Làm Cha Thì Phải Sao Đây?

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

“Hoa Tân, xin lỗi, nhưng hôm nay con anh bị bệnh, hôm nay có thể phiền cậu có thể dạy giúp anh 1 buổi được không? thực sự là ngại quá!” Gắng gượng cái thân thể một đêm không ngủ, Tần Nặc ngồi ở bên giường Tần Diễn, nhỏ giọng gọi điện thoại cùng đồng nghiệp Trần Hoa Tân.

“Không thành vấn đề. Diễn Diễn bị bệnh à? Hiện tại tình huống thế nào?” Trần Hoa Tân từng là trợ giảng cho Tần Nặc, sau khi tốt nghiệp thì vào biên chế chính thức.

“Bây giờ còn phát sốt ... Anh đã gửi giáo án vào trong mail của cậu rồi.”

Trần Hoa Tân mở hộp mail kiểm tra và nhận mail, vừa mở PPT ra, một cảm giác hoài niệm liền sản sinh.

“Thầy Tần, anh vẫn làm việc nghiêm cẩn như thế nha!”

Hiện tại trong đại học rất nhiều thầy cô sử dụng PPT, nhưng đều lấy trên online, có nhiều thầy cô cũng tự làm nhưng dùng bao nhiêu năm cũng không đổi mới, cứ thế hàng năm mở khóa cơ bản đều không có gì khác biệt với năm trước. Có rất ít thầy cô giống như Tần Nặc, mỗi tiết mỗi khóa đều làm lại PPT, ngoại trừ điểm quan trọng không đổi ra, còn lại phối đồ, từ thơ cổ giảng giải đều có thay đổi 1 chút.

“Ha hả ... Dù sao cũng phải có trách nhiệm với sinh viên mà?” Tần Nặc xoa xoa đầu mình, đau quá.

“Nếu anh còn cần em hỗ trợ gì, cứ nói, đừng ngại nhé.”

“Cũng phiền cậu nhiều lần lắm rồi, lần trước Điển Điển nhập viện cũng phải nhờ cậu, anh không biết phải cảm ơn cậu thế nào nữa đây.” Tần Nặc thấp giọng nói.

“Haha, mời em 1 bữa ăn là OK rồi.” Trầm Hoa Tân thả lỏng nói.

“Được, chỗ thì cậu chọn nhé.”

“Không thành vấn đề!”

Cúp điện thoại, Tần Nặc tựa ở bên giường, giơ tay lên sờ sờ cái đầu nhỏ của Tần Điển.

Điển Điển còn đang sốt.

Sao thuốc hạ sốt cùng miếng dán lại không có công hiệu vậy?

Xem ra vẫn phải đi bệnh viện thôi.

Suy nghĩ, Tần Nặc liền ôm lấy Tần Điển đi ra ngoài, lúc này, mưa đã ngừng, chỉ còn lại ánh bình minh, trời lạnh đến đáng sợ, Tần Nặc ôm thật chặt Tần Điển đứng ở đầu phố, giờ này, chắc là không có xe bus rồi, mà xe taxi cũng hơn nữa sẽ không chạy tới chỗ khu đại học hẻo lánh này.

“A ~~~” Tần Điển ở trong lòng Tần Nặc rên rỉ.

“Điển Điển? Làm sao vậy?” Tần Nặc cúi đầu hỏi.

“Khó chịu ...” Tần Điển quay quay lắc lắc cái đầu nhỏ của mình. “Baba ... có phải con sắp chết hay không?”

“Nói bậy!” Nếu không phải hai cái tay không còn trống, thì Tần Nặc thật muốn đưa tay lên cốc đầu Tần Điển 1 cái. “Lời này sao có thể tùy tiện nói chứ? Đợi 1 chút, ba đưa con đi bệnh viện.”

“Con không đi bệnh viện.” Tần Điển dù sốt cũng không quên bướng bỉnh.

“Không đi bệnh viện thì con không khỏe được, ngoan, nghe lời!”

“Nhưng ... ba ... lạnh quá đi ...” Tần Điển sống chết chui vào trong lòng Tần Nặc.

Tần Nặc nhú nhú mày, đích xác ... Bây giờ là quả thực là xui, lại không có xe, nhưng nếu không đi bệnh viện, cứ để Tần Điển sốt như vậy cũng không phải cách hay!

Suy nghĩ một chút tới những người bạn của mình ... Chiêm Lệ? A ... Tần Nặc ơi là Tần Nặc, mày thực đúng là đáng thương hại mà, đã nhiều năm vậy rồi, gặp phải khó khăn gì, người đầu tiên nghĩ tới, đều là y?

Nhưng cái thành phố này, có xe, có quan hệ cũng không tệ, thật đúng là hơn được nhiều thứ ... Từ nhỏ Tần Nặc đã là người dễ xấu hổ nhất trong số tất cả các anh chị em (ruột lẫn họ), đương nhiên, nói dễ nghe là ngại ngùng, nếu nói khó nghe là khiến người bên cạnh cảm thấy như hấn không có tồn tại, nếu không phải nhờ Chiêm Lệ, thì hấn có thể sẽ cứ vậy mà tầm thường vô vi suốt đời.

Ngay khi Tần Nặc đang suy nghĩ có nên liên hệ với Chiêm Lệ hay không, thì điện thoại của Trầm Hoa Tân gọi lại.

Tần Nặc còn tưởng cậu muốn hỏi chuyện liên quan đến bài giảng trên lớp, nhưng không nghĩ câu đầu tiên khi Trầm Hoa Tân mở miệng nói lại là câu: “Thầy Tần, có phải anh vừa nói Điển Điển còn chưa hạ sốt không? Vậy hoài cũng không tốt! Có cần em lái xe tới đưa anh đi bệnh viện khám thử không?”

13. Chương 12: Đơn Phương Quả Nhiên Rất Đau Khổ

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tần Nặc nhìn 4 phía 1 chút, vẫn không thấy xe taxi nào cả, vì Điển Điển, chỉ còn cách van cầu Trầm Hoa Tân một lần nữa.

“Được, vậy làm phiền cậu.” Tần Nặc áy náy trả lời.

“Đừng khách khí.”

Sau khi Tần Nặc cúp điện thoại, chưa tới 10 , thì Trầm Hoa Tân đã chạy xe tới trước mặt hai cha con.

“Nhanh dữ vậy? Cậu chạy quá tốc độ à?” Mặc dù bọn họ ở cùng 1 khu, nhưng bình thường lái xe cũng phải mất hơn 20 mới tới nơi.

“Cũng tạm mà, hên là đường vắng, trên đường không nhiều xe lắm, nên chạy tới đây mới nhanh.”

“Được.”

Tần Nặc nắm chặt áo khoác đang đắp lên trên người Tần Điển, ôm bé ngồi vào ghế phó.

“Đến bệnh viện gần đây hay bệnh viện thành phố?” Trầm Hoa Tân hỏi.

“Đến bệnh viện gần đây đi ...” Tần Nặc vốn không muốn làm phiền Trầm Hoa Tân, nhưng lại lo lắng bệnh viện gần đây dịch vụ không tốt sẽ làm bệnh của con trai hấn nặng thêm, khê cần môi, Tần Nặc khó có dịp mặt dày liền sửa lại, “Thôi, đến bệnh viện thành phố đi.”

Trầm Hoa Tân không nói gì thêm, liền chở hai cha con họ tới trung tâm thành phố.

Hôm nay từ lúc lúc tờ mờ sáng đã thực sự lạnh lẽo cực kỳ, đặc biệt là ở khu sát với khu trường cao đẳng, sau cơn mưa, trên con đường duy nhất có ánh đèn đường cùng rải đá xanh đều mang khí lạnh vô cùng. Lúc này Tần Nặc mới phát hiện mặc dù đã giúp Điển Điển thay đồ, nhưng chính bản thân hấn sau khi bị ướt mưa vẫn chưa có thay đồ! Cả áo lông lẫn áo sơmi đều ướt đầm, hấn có chút run người.

“Lạnh lắm à? Có cần em mở điều hòa trong xe cho anh không?” Mặc dù đang lái xe, nhưng Trầm Hoa Tân vẫn chú ý tới hấn.

“À, không cần, không cần.” Mới hừng đông đã gọi cho người ta đã không phải lắm rồi, sao còn không biết điều mà làm phiền người khác tới vậy?

Trầm Hoa Tân và Tần Nặc là đồng nghiệp lâu năm, đã sớm biết cái tính lý lợm này của hấn, nên không quan tâm Tần Nặc nói gì, trực tiếp mở điều hòa.

Ngoài miệng Tần Nặc mặc dù không nói, nhưng phản ứng trên cơ thể thì không thể nói dối được, trước đó còn run rẩy liên hồi, sau khi nhiệt độ trong xe ấm lên, khuôn mặt thả lỏng khá nhiều.

Trầm Hoa Tân thường thường đưa ánh mắt nhìn Tần Nặc.

Người đàn ông này với sự ôn nhu của Tần Nặc quả là đòn sát thương chí mạng

Trong các buổi giảng khoa chính quy, khi Trầm Hoa Tân chọn lớp của Tần Nặc, lớp nào cậu cũng cố gắng ngồi ở 3 hàng đầu, nhìn Tần Nặc trên bục giảng, bình thường Trầm Hoa Tân luôn không tự chủ mà cương

cứng lên ...

Quá hấp dẫn!

Trầm Hoa Tân nằm mộng cũng muốn đem Tần Nặc giấu vào trong ngực! Cậu thích hẳn!

Cho nên, Trầm Hoa Tân tìm đủ mọi cách để trở thành trợ giảng cho Tần Nặc, loại người này, chỉ cần gần 1 chút, liền muốn tiếp cận nhiều nhiều hơn nữa, vừa nghĩ tới sau khi tốt nghiệp sẽ không cách nào thấy được Tần Nặc, Trầm Hoa Tân dứt khoát lợi dụng thân phận là con trai của hiệu trưởng, ở lại trường. Bỏ qua cơ hội ra nước ngoài học đào tạo chuyên sâu, bỏ qua người bạn gái chuẩn bị đính hôn của mình! Chỉ cần có thể ở bên cạnh Tần Nặc, như vậy là đủ rồi!

Trước khi vào đại học, Trầm Hoa Tân là một người khá điên cuồng ngạo mạn, nhưng vừa gặp phải Tần Nặc, Trầm Hoa Tân liền trở nên trưởng thành hẳn. Muốn trở thành một người đàn ông xứng đáng với hắn.

Đó là một người thầy mang thánh quang trên người đó! Tần Nặc mỗi tiếng nói cử động đều khiến cho Trầm Hoa Tân rung động, nhưng Tần Nặc đã có gia đình, cậu không thể phá hỏng được ...

Âm thầm thở dài trong lòng, thôi vậy, liền cất nó tận sâu đáy lòng vậy, lặng lẽ mà yêu hắn vậy ...

14. Chương 13: Bệnh Viện Là Nơi Hay Tập Trung Chuyện Kỳ Lạ À?

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Kỳ thực, có rất nhiều lần Trầm Hoa Tân muốn đem Tần Nặc ra uốn cong, thậm chí muốn dùng cách quần lấy không buông. Nhưng mỗi khi cậu nhìn thấy người đàn ông này ngày thường ôn văn nhã lại cực kỳ bận rộn trong cuộc sống thường nhật, thì cậu lại do dự.

20 sau, Trầm Hoa Tân thành công đưa cha con Tần Nặc đến bệnh viện trung tâm thành phố.

“Thực sự cảm ơn cậu, ở đây không thể để xe được, cậu về trước đi.” Nhìn sắc trời đã không còn sớm, nghĩ đến Trầm Hoa Tân còn muốn giúp mình dạy thay, Tần Nặc liền càng thêm áy náy.

“Không có việc gì, em ở đây chờ anh.” Trầm Hoa Tân nhìn đồng hồ tay một chút. “Lớp của anh tới 9h30 lận, kịp mà.”

“Cái này ... Thật cảm ơn! Vậy anh vào cấp cứu trước đây.” Tần Nặc lo lắng thân thể bảo bối nhà mình, cũng không khách khí với Trầm Hoa Tân nữa, ôm Tần Điển vào trong bệnh viện.

“Anh ôm bé không tiện đâu, để em đi cùng anh.” Không đợi Tần Nặc mở miệng từ chối, Trầm Hoa Tân liền mạnh mẽ xuống xe, leo qua đầu xe, đứng trước mặt Tần Nặc, cười nói: “Em thấy anh đã rồi rồi, lúc này không được hoảng loạn quá, nào, tới phòng cấp cứu thôi.”

Tần Nặc ôm Tần Điển đi theo phía sau Trầm Hoa Tân, hắn đột nhiên phát hiện, học trò này của mình lại có thân thể vĩ ngạn như vậy, đứng ở trước hắn, có thể ngăn hơn phân nửa đường nhìn của hắn.

Tuy nói đã sớm biết Trầm Hoa Tân đáng tin cậy, nhưng đây là lần đầu tiên hắn chân chính lãnh ngộ được hiệu suất làm việc của Trầm Hoa Tân.

Trước cửa sổ đăng ký khám gấp đều đứng đầy người, Trầm Hoa Tân bèn nhảy phát hiện cửa sổ khám gấp dành cho bệnh nhi, liền cầm sổ khám bệnh mà Tần Nặc đưa cho cậu, Trầm Hoa Tân đi tới trước cửa sổ đăng ký thành công lấy được sổ, do chỉ có mỗi Điển Điển là bệnh nhi cần phải khám gấp, nên khiến mấy bệnh nhân lớn hơn nhường chỗ vào trong “Chỗ phân chẩn dành cho bệnh nhân khám gấp” để tiến hành kiểm tra sơ bộ để phán định chẩn chứng, bỏ qua được bước chờ đợi kêu sổ.

Điển Điển một đường thông suốt thấy được bác sĩ khoa nhi, đo nhiệt độ cơ thể, làm một ít kiểm tra, bác sĩ cho rằng tình huống Điển Điển ổn định, chỉ là bị cảm lạnh nên phát sốt tí thôi, cho vài viên thuốc liền cho họ về.

Lúc này Tần Nặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Ôm lấy Điển Điển sau khi kiểm tra xong đã ngủ say, Tần Nặc dùng hai mắt đầy tơ máu nhìn Trầm Hoa Tân, môi hơi cong lên: “Hôm nay thực sự rất cảm ơn cậu.”

“Anh có thể nói ít lời cảm ơn chút được không?” Trầm Hoa Tân giả bộ không vui. “Khách khí như vậy, khiến em lần sau không muốn giúp anh nữa.”

“Sao được chứ? không phải là anh khách khí, chỉ là thực sự cảm thấy đã làm phiền cậu quá mà thôi.” Tần Nặc có chút ngượng ngùng.

“Nhìn anh này giờ cứ ôm Điển Điển miết, tay mỏi chưa? Để em giúp anh ôm cho?” Trầm Hoa Tân cẩn thận tỉ mỉ chú ý tới tay của Tần Nặc.

“Hả? Không cần không cần.”

“Xem đi, vậy mà nói không khách khí?” Trầm Hoa Tân nhú mày.

“Cái này ...”

Tần Nặc đúng là mỗi tay, “Vây coi như lại làm phiền cậu,” Tần Nặc đưa Điển Điển vào trong lòng Trầm Hoa Tân.

“Woa, thật là trùng hợp ha, lúc này ngay tại chỗ này lại có thể gặp được thầy Tần!” Thanh âm quen thuộc từ phía sau Tần Nặc truyền đến, khiến hắn một thân đổ mồ hôi lạnh.

Trời đất! Cái này ...

Đây không phải thanh âm của Chiêm Lệ hay sao?

15. Chương 14: Oan Gia Ngõ Hẹp, Nghiệt Duyên Sâu Nặng

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tần Nặc thậm chí không dám xoay người.

“Thầy Tần, làm sao vậy?” Trầm Hoa Tân phát hiện cả người Tần Nặc đều cứng.

“Ha? Thầy Tần? Xem ra vị này là học trò của anh ha?” Tần Nặc không dám xoay người không có nghĩa là Chiêm Lệ không dám tới trước mặt hắn. Chiêm Lệ chỉ cần vài bước đã đứng trước mặt của Tần Nặc, dùng một loại biểu tình châm chọc nhìn Tần Nặc.

Tần Nặc miễn cưỡng méo ... cái khóe miệng, “Thật đúng là trùng hợp mà, Chiêm Lệ.”

“Thầy Tần, vị này ... học trò của anh à?” Trầm Hoa Tân không ngu ngốc, cậu có thể cảm giác được uy hiếp đến từ đồng loại.

“Ừ ...”

“Phải rồi! Anh chính là người hôm bữa ở trong lớp ...” Trầm Hoa Tân nhận ra Chiêm Lệ.

“Ồ, vị bạn học này trí nhớ rất tốt nha.” Chiêm Lệ cười lạnh một tiếng. “Sao thế? ... Thầy Tần, vị này ... là niềm vui mới của anh à?”

“Chiêm Lệ! Câm miệng!” Tần Nặc dù chết cũng không muốn để người khác biết, đặc biệt là học trò của mình biết chuyện hần là gay.

“Ha, sao tôi quên được chứ, thầy Tần cho tới bây giờ đều là dám làm không dám chịu mà.” Chiêm Lệ xì 1 tiếng, sau đó đi tới trước mặt Trần Hoa Tân, vỗ vỗ cậu. “Cậu bạn à, tôi khuyên cậu, không nên đặt tình cảm quá sâu với thầy Tần, người như hần, tới tận giờ chính là không có tim đó.”

“Chiêm ...” Trong lúc Tần Nặc muốn kéo Trần Hoa Tân đi trước khi để cậu nghe chuyện ma quỷ của Chiêm Lệ, liền nghe Trần Hoa Tân nói trước hần. “Thầy Tần là loại người gì, không cần anh nói cho tôi biết. Còn việc hần có tim hay không? Ồ ... Anh nghĩ tôi sẽ nghe lời của một người mà hay cả ‘Tôn sư trọng đạo’ cũng làm không được nói hay sao?”

Cuộc nói chuyện này quả thực khiến Chiêm Lệ bùng nổ.

Thế nhưng khi Chiêm Lệ phát hỏa thì sẽ không giống mấy người như phát bệnh tâm thần, mà ngược lại, ánh mắt của y càng thêm dữ dằn và lạnh lùng. Đây cũng là 1 trong những điều mà Tần Nặc đã từng dạy y lúc nhỏ — giữ nộ trong tâm, ngày khác báo thù.

“‘Tôn sư trọng đạo’?” Chiêm Lệ cười khê một chút. “Nếu nói tới 4 chữ này ... không có người nào làm tốt hơn tôi đâu, đúng không, thầy Tần?”

“Tôi không muốn nói nhiều với cậu. Chúng ta về trước đi.” Tần Nặc ôm chặt Điển Điển trong ngực, không thèm nhìn tới Chiêm Lệ.

“Xem ra là Điển Điển ngã bệnh rồi?” Chiêm Lệ thân thiện đi tới gần, ngăn cản đường của Tần Nặc, đưa tay sờ sờ cái ót nóng hổi của Điển Điển đang mơ mơ màng màng, “Tiểu Điển Điển, không phải con nói con là chiến sĩ mạnh nhất hay sao? Sao thế, mới mấy tiếng không gặp, đã sốt rồi?”

“Chiêm tiên sinh!” Tần Nặc hít sâu một hơi. “Cảm ơn tấm lòng của cậu, thế nhưng hôm nay quả thực không tiện lắm, cậu để chúng tôi về trước đi?”

“Anh không cần thiết phải lạnh lùng như thế? Tôi chỉ muốn biểu đạt chút quan tâm đối với Điển Điển mà thôi. Đứa nhỏ đáng yêu như vậy, tôi đương nhiên muốn nó mau sớm lành bệnh rồi.”

“Cám ơn sự quan tâm của anh! Nếu vậy, anh quan tâm cũng đủ rồi, chúng tôi đi trước!” Trần Hoa Tân chen giữa hai người, kéo Tần Nặc quay đầu rời đi.

Cậu rốt cuộc đã nhìn ra, tên Chiêm Lệ này khẳng định đã từng cùng Tần Nặc có mối quan hệ gì đó. Nếu như cậu đoán không sai, chắc là mối tình thầy trò, còn là đồng tính nữa ... Không nghĩ tới thầy Tần lại từng làm cái chuyện điên cuồng này!

Trong sự kinh ngạc, Trần Hoa Tân cũng cảm thấy vui mừng vì ít nhất mình cũng có hy vọng. Chí ít ...

Tần Nặc sẽ không bài xích đàn ông, không phải sao?

16. Chương 15: Bí Mật Huyết Thống

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Chiêm Lệ vốn còn muốn nói thêm vài câu, nhưng mẹ mình đã từ phòng khám đi ra.

“Chiêm Lệ, con vừa nói chuyện với ai vậy?”

Chiêm Lệ khoát tay, “Người qua đường thôi.”

“Ừ ... Vậy là tốt rồi.”

“Mẹ, có thấy đỡ chút nào không?” Tối hôm qua Cố Anh cảm thấy ngực có chút đau, Chiêm Lệ vội vã đưa mẹ tới bệnh viện kiểm tra.

“Cũng đỡ, kỳ thực cũng không có chuyện gì lớn, thế nhưng lớn tuổi rồi, tim cũng không còn khỏe như hồi trẻ mà hoạt động tốt. Con đừng lo.” Cố Anh vỗ vỗ tay của Chiêm Lệ. “Thế nhưng ... dù mẹ đã già, thì cũng phân biệt được tiếng nói vừa rồi là của ai ...”

“Mẹ ...” Chiêm Lệ không biết nên giải thích với Cố Anh thế nào. “Tụi con chỉ là ngẫu nhiên gặp mà thôi.”

“Xem kìa, dù là ngẫu nhiên gặp, con cũng phải nói móc hần vài câu mới thấy thoải mái à? Con cứ luôn miệng nói với mẹ là đã bỏ qua được buông tay được, hiện tại xem đi ... rõ ràng con còn nhớ tới hần!”

“Cái này ... dù sao hần cũng là ...”

“Hừ! Mẹ cũng không mong con sẽ quên được hần, chỉ hy vọng con có thể yên phận kết hôn với 1 cô gái, để quãng đời còn lại của mẹ có cháu nội bằng là được rồi.”

“Nhưng con với phụ nữ thực sự là ...”

Nói tới chuyện này, cả hai mẹ con đều rơi vào trầm mặc.

“Người nhà Tần Điền đâu rồi? Báo cáo xét nghiệm máu sao lại rơi ở đây?” Đúng lúc này, một vị bác sĩ khoa nhi đi từ phòng khám đi ra.

Tần Điền? Không phải là con của Tần Nặc hay sao?

Cố Anh và Chiêm Lệ nhìn nhau, Chiêm Lệ xoay người, nói với bác sĩ, “Là tôi.”

Bác sĩ nhìn Chiêm Lệ một chút, “Hình như không phải người mới vừa ôm bé vào?”

Chiêm Lệ vội nói: “Tôi là bạn của hần, đưa hần tới, hần có việc nên về trước rồi.”

Bác sĩ đưa báo cáo xét nghiệm máu cho Chiêm Lệ nói: “Xin anh nhấn giùm với bạn của anh là, vừa rồi hần không có đưa tờ này cho tôi, hồi nãy tôi vô tình thấy được, mới phát hiện hồng cầu trong máu con của hần có khá nhiều, rất có thể mắc chứng hồng cầu tăng nhanh. Chúng tôi cần tiến hành xét nghiệm thêm, xin hần đưa bé tới đây lần nữa.”

Chiêm Lệ nhú mày, nói với bác sĩ: “Được, tôi sẽ báo cho hần, cảm ơn bác sĩ.”

Đối với loại bệnh này, y tuyệt không xa lạ.

Bởi vì mẹ của y cũng mắc bệnh này.

“Trời ạ! Chẳng lẽ là di truyền bên họ của mẹ sao?” Cố Anh khó tin nói với Chiêm Lệ. “Đứa nhỏ nhỏ như thế ... Mẹ nhớ kỹ là mẹ của hần đâu có mắc bệnh này ... trong nhà chỉ có mỗi mình mẹ là bị thôi mà ...”

“Mẹ, so với loại bệnh này, con lại cảm thấy hứng thú với nhóm máu của bé con hơn.” Chiêm Lệ cầm tờ xét nghiệm máu.

“Hả? Có vấn đề gì không?” Cố Anh có chút không hiểu.

“Nếu con nhớ không lầm, Tần Nặc là nhóm máu A, nhưng Tần Điền lại là nhóm AB, lẽ nào vợ của Tần Nặc là thuộc nhóm AB hoặc là B?”

“Vậy thì có gì kỳ đâu?” Lấy vợ có nhóm máu nào là quyền của người ta mà?

“Không phải. Tần Nặc đã từng nói với con, nếu muốn kết hôn, nhất định phải lấy người vợ có nhóm máu A, đó là chấp niệm của hần. Hần đã từng vô số lần, lúc rảnh rỗi cùng con làm mấy cái trò bói tính cách và suy nghĩ qua nhóm máu, nói con chính là dạng người điển hình của nhóm máu AB, chẳng chút thần kinh khác nào người có hai nhân cách vậy! Chẳng lẽ hần lại đi yêu 1 cô gái nhóm AB. A ... Nếu không phải do uống say làm chuyện bậy bạ, con tuyệt đối không tin cái tên chấp nhận tới tận sợi tóc như hần sẽ thay đổi

suy nghĩ của mình!”

“Nhưng ... lẽ nào ... lẽ nào Tần Diễn không phải con của hắn?” Cố Anh có chút rối bời.

“Lần đầu tiên khi con vừa gặp Tần Diễn, liền nhận thấy 1 vấn đề.” Tần Nặc mỉm cười với Cố Anh. “Mẹ, mẹ không cảm thấy, Tần Diễn so với con khi còn bé, là một khuôn đúc hay sao?”

17. Chương 16: Từ Trợ Giảng Ôn Nhuận Thành Người Cướp Vợ Bá Đạo

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tần Nặc không nói Cố Anh cũng không có nhớ, hiện tại giờ nhớ lại, quả đúng là vậy!

“Cái này ... cái này không thể nào!” Rõ ràng là con của Tần Nặc, sao đứa bé lớn lên lại nhìn giống Chiêm Lệ cơ chứ?

Chiêm Lệ cười nhạt một chút.

Nếu như Tần Nặc là phụ nữ, thì hiển nhiên là tình trùng mà lúc trước y đã từng bắn vào trong cơ thể Tần Nặc có thể khiến hắn mang thai vô số lần!

Thế nhưng, Tần Nặc không phải phụ nữ.

Chẳng lẽ là Tần Nặc trộm tinh trùng của Chiêm Lệ để tìm phụ nữ mang thai hộ?

Ha! Tần Nặc thật đúng là yêu chết y rồi!

Lúc trước ra đi quyết liệt như thế để làm gì cơ chứ?

“Mẹ, trước hết chuyện này mẹ đừng quan tâm, con sẽ điều tra rõ ràng.” Chiêm Lệ không có chút dự định nào sẽ cắt đứt quan hệ với Tần Nặc.

XXXXXXXXXXXXX

Với thu nhập của Tần Nặc, nếu hắn tính toán tỉ mỉ thì cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ cái gia đình này. Hắn có thể xin tiền cha mẹ, thế nhưng hắn không muốn để cho cha mẹ tuổi đã lớn như vậy còn quan tâm đến cuộc sống cá nhân của mình. Trầm Hoa Tân biết tình hình của Tần Nặc, cũng biết lúc trước Tần Nặc và Chiêm Lệ từng có quan hệ. Nếu đã biết Tần Nặc cũng có thể thích đàn ông, lúc này mà còn không tranh thủ thì biết đợi đến bao giờ?

Lúc lái xe chở Tần Nặc Về đến nhà, Trầm Hoa Tân không có lập tức rời đi, mà là chờ Tần Nặc bế Tần Điển lên giường xong, đi theo phía sau hắn, nhẹ nhàng nói 1 câu: “Thầy Tần, anh.. cũng thích đàn ông?”

Tần Nặc cả người chấn động!

Hắn mạnh xoay người, đẩy Trầm Hoa Tân ra khỏi cửa. Bởi vì hắn sợ Tần Điển nghe được câu này.

Con trai của mình thực sự quá thông minh ...

“Nhìn biểu hiện này của anh, xem ra, em đoán đúng rồi.” Trầm Hoa Tân cầm cổ tay Tần Nặc.

Tần Nặc ngẩng đầu nhìn cậu: “Trầm Hoa Tân ... cậu ... không thể nào!”

“Cái gì mà không thể nào? Em không thể nào là Gay, hay là không thể nào cùng anh ở cùng 1 chỗ?” Trầm Hoa Tân luôn ở trước mặt Tần Nặc bảo trì phong độ nho nhã đột nhiên trở nên cường thế, cậu bắt lấy cổ tay của Tần Nặc, gần từng chữ nói: “Em chính là muốn biến những thứ không thể nào thành có thể đó!”

“Trầm Hoa Tân! Cậu chỉ là đang quỷ ám mà thôi! Chúng ta vốn dĩ không có hiểu gì nhau cả.” Tần Nặc sống chết muốn kéo tay của Trầm Hoa Tân ra khỏi tay mình.

Không ngờ, Trầm Hoa Tân chủ động thả hắn ra, cười cười nói: “Sắp tới giờ lên lớp, giờ mà em về nhà lấy tài liệu cũng không kịp, anh copy bài giảng vào USB rồi đưa cho em đi.”

Tần Nặc bị cậu chuyển đề tài quá nhanh khiến hắn ngây ngẩn cả người, theo phản xạ liền vào phòng mở máy vi tính.

Trầm Hoa Tân làm như đây là nhà của cậu, trực tiếp vào phòng ngủ của Tần Nặc, mở máy tính, đánh một loạt pass rồi đăng nhập vào.

Tần Nặc có cảm giác như đây không phải máy vi tính của mình!

“Anh nhìn đi, sự hiểu biết của em với anh đã đạt tới trình độ này rồi. Còn chuyện anh có hiểu em hay không ... em nghĩ, chúng ta có thể tìm hiểu sau khi sống chung, chậm rãi bồi dưỡng.”

“Không ... Sẽ không ... Cậu nhất định là thấy cái gì không nên thấy rồi bị nhiễm bậy rồi.”

Trầm Hoa Tân khi còn ở trong trường luôn quen rất nhiều cô gái, Tần Nặc vẫn cho rằng người trong lớp không cách nào là Gay nhất chính là cậu ta.

Trầm Hoa Tân vươn tay, vuốt ve thắt lưng của Tần Nặc đang ngồi, khiến Tần Nặc cả kinh bật người ra sau: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Thầy Tần ...” Trầm Hoa Tân dùng thanh âm trầm ngập mị hoặc nói rằng. “Anh vĩnh viễn không biết, khi anh ở trên bục giảng, rốt cục gợi cảm thế nào đâu.”

18. Chương 17: Thầy Tần Tay Chân Luống Cuống

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tần Nặc không nghĩ ra, cái điều khiến cho Trầm Hoa Tân yêu mình, lẽ nào là bộ dáng khi hắn đứng trên bục giảng? Haha, vậy hắn nhất định phải đi cầu xin hiệu trưởng cho đập nát cái bục giảng ở lớp mà hắn đứng lớp đi.

Trầm Hoa Tân trực tiếp ôm hông của Tần Nặc, ôm chặt cả người hắn vào lòng ngực: “Em biết anh bây giờ sẽ không đồng ý, nhưng xin anh suy nghĩ kỹ một chút được không?”

“Không cần suy nghĩ! Tôi tuyệt đối không cách nào đồng ý!” Tần Nặc tránh thoát Trầm Hoa Tân.

“Tần Nặc, anh thích đàn ông!”

“Chuyện này tôi không phủ nhận!” Tần Nặc chống lại mắt Trầm Hoa Tân. “Nhưng người đàn ông mà tôi thích, tuyệt đối không phải là cậu.”

Tần Nặc khác hẳn với phần lớn các người trong giới gay, hiện tại, giới gay phổ biến hiện tượng lạm giao, nhưng Tần Nặc lại cực kỳ tôn trọng sự chung thủy 1 – 1. Dù sao thì hắn cũng đã bị Chiêm Lệ bẻ cong rồi.

“Anh kiên trì không có nghĩa là người khác cũng sẽ kiên trì với anh? Chiêm Lệ đối với anh thế nào? Tần Nặc, đừng ngu ngốc nữa.” Nếu đã nói ra miệng, thì Trầm Hoa Tân cũng không muốn tiếp tục nhịn, cậu cảm vai Tần Nặc. “Anh nhìn anh bây giờ làm một người cha đang nuôi con nhỏ có phải là rất mệt mỏi hay không? Dù anh không thích em, cũng để em hỗ trợ cho anh cũng tốt mà.”

Tần Nặc lắc đầu, “Cậu phải lên lớp rồi!” Nói xong, liền đẩy Trần Hoa Tân ra khỏi cửa.

Trần Hoa Tân cũng không tiếp tục dây dưa nữa, xoay người rời đi.

Ngồi mệt mỏi trên giường, Tần Nặc nghĩ hết thấy đều rối loạn.

Vì sao cứ có học trò đi thích hấn vậy?

Dù đã vài năm trôi qua, hấn cũng không còn dũng khí để chạm vào hai từ “yêu mến” này nữa rồi.

Lúc xế chiều, Tần Điển tỉnh lại, bé không đưa ra được khuôn mặt để nhìn cho ba của mình xem nổi.

“Điển Điển, con tỉnh rồi? Có đói bụng không?” Tần Nặc vội vàng múc muống cháo dứt cho Tần Điển.

Tần Điển đúng là đói bụng, ăn 1 miếng, lại lập tức phun ra, “Nóng phỏng con rồi! Sao ba không chịu thổi cho con vậy?”

“Xin lỗi xin lỗi.” Tần Nặc vội vã múc một muống, thổi nguội rồi mới dứt cho Tần Điển.

Người ta nói, con chính là cục nợ.

Tần Điển từ nhỏ tính tình đã không tốt, nhưng dù sao cũng là con trai của mình, Tần Nặc chưa bao giờ nghĩ Tần Điển cố tình gây sự, mà chẳng qua là do bé còn nhỏ, hơn nữa cũng là kết quả của nam nam sinh tử, nên tóm lại cũng có chút khác biệt với những đứa nhỏ khác.

Ngày tiếp theo, Tần Điển không chịu đi học, Tần Nặc suy nghĩ là bé vừa khỏi bệnh, quả thực cũng nên nghỉ ngơi vài ngày, nên cũng không giục bé. Nhưng Tần Nặc vẫn có lớp đó nha, ngày hôm qua để cho Trần Hoa Tân dạy thay lại xuất hiện một tin chấn động, khiến cho hấn không biết phải đối mặt thế nào với Trần Hoa Tân nữa đây.

“Ba, ba đi dạy đi! Con ở nhà 1 mình không có vấn đề gì đâu!” Tần Nặc vốn không yên tâm để Tần Điển ở nhà một mình, mà muốn tìm người tới chăm sóc bé, thì bình thường toàn do Trần Hoa Tân tới giúp hấn ... nhưng mà tình hình hiện tại ...

Rơi vào đường cùng, Tần Nặc không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói: “Điển Điển con ngoan 1 chút nha, không nên vọc máy vi tính, ngủ ngon 1 giấc đi.”

Tần Điển liều mạng gật đầu.

Tần Nặc cũng biết Diển Diển sẽ không nghe lời như thế, thở dài, dặn dò vài câu, liền rời khỏi nhà.

Chờ ba mình vừa đi, Tần Diển lập tức cầm lấy điện thoại nhà, bấm gọi cho Chiêm Lệ.

19. Chương 18: Không Hiểu Được Tâm Tư Của Trẻ Nhỏ

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

“Chú Chiêm, con nhất định không phải là con của baba.” Tần Diển nắm ống nghe nói. “Con là con của chú đó.”

Chiêm Lệ trong lòng cười nhạt, ngoài miệng lại giả vờ kinh ngạc: “Thật à? Diển Diển, lời này cũng không thể nói lung tung!”

“Con khẳng định con không phải là con của baba.”

“Sao vậy, ba đối xử không tốt với con à?”

“không phải, nhưng mà con và ba không có giống nhau! Chú Chiêm, con phát hiện con với chú lại rất giống nhau.”

Chiêm Lệ trầm nghĩ đứa bé này thật đúng là mẫn cảm.

“Diển Diển, con đi tới bệnh viện, chúng ta làm giám định 1 chút, nếu con thật sự là con của chú, chú sẽ kêu ba con trả con lại cho chú.”

Tần Diển nghe xong cực kỳ hưng phấn.

Bé không thể chờ đến lúc được vào ở trong căn nhà lớn kia, chứ không phải cùng ông ba vô vị này chung một chỗ.

Cho nên, khi kết quả giám định được đưa ra, vui sướng nhất không phải là Chiêm Lệ, mà là Tần Diển.

XXXXXXXXXXXXX

“Tần Nặc ông chính là tên lừa gạt! Lại dám nói tôi là con ông!” Tần Diễn như một người lớn xấu xa đang đứng trước mặt cha ruột đã sinh bé nuôi bé mà gào thét.

Hắn ngày càng khó khống chế tâm tình của mình rồi.

“Diễn Diễn, con nghe ba nói đi, con là con của ba ... thật đó!” Ngày đó, khi Chiêm Lệ đến nhà đòi gặp mặt, thì hắn đã cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh rồi.

Tần Nặc không phải là là sợ Chiêm Lệ, nhưng y khiến hắn có cảm giác không an toàn.

Hình như Chiêm Lệ thời thời khắc khắc đều muốn cướp đi thứ gì đó của hắn vậy.

Đầu tiên là yêu, sau là con trai ...

“Đồ lừa gạt! Ông mau nói hết sự thật đi! Ông còn lừa tôi?” Tần Diễn quá mức thông minh đã làm thương tổn ba của mình.

“Diễn Diễn ... ba ... con phải tin ba, ba rất yêu con ... ba ...” Hắn không có cách nào nói cho Tần Diễn biết chân tướng ... Dù sao ... một người đàn ông mà sinh con, quá đáng sợ rồi đi.

Hắn không muốn Tần Diễn sống trong sợ hãi.

“Cha của tôi mới là Chiêm Lệ! Chứ không phải tên lừa gạt như ông!” Tần Diễn chạy đến bên người Chiêm Lệ, kéo tay của Chiêm Lệ, sau đó nhìn mặt hướng về phía Tần Nặc. “Tôi sẽ chờ cha tôi khởi tố ông đó, đồ lừa gạt!”

Tần Nặc bị một tiếng lại một tiếng đồ lừa gạt làm cho cả trái tim cũng nát ra.

Hắn không thể chịu đựng được đứa con do chính hắn mang thai chín tháng mười ngày cùng đau đớn sinh ra lại nói với hắn như thế ...

“Diễn Diễn ... con về đây!” Thế nhưng hắn lại không thể nói cho con mình biết chân tướng, chỉ hy vọng Tần Diễn có thể suy nghĩ lại thôi.

Đáng tiếc ... Tần Diễn ... Không có tim.

Người đi – nhà trống

Không ...

Tần Điền cũng chẳng thèm mang đồ của mình đi, có lẽ là chẳng thèm quan tâm, có lẽ là trả thù.

Bé cảm giác như mình chính là vị hoàng tử từ nhỏ đã sống trong cung điện nguy nga rồi chứ không phải là cái chỗ này.

Khó khăn ập tới, Tần Nặc chỉ có thể tìm đến Trầm Hoa Tân.

Thở dài, vì con của mình, Tần Nặc phải đi tìm sự giúp đỡ.

20. Chương 19: Quyết Định Đập Nồi Dìm Thuyền

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

“Cho nên, ý của anh là ... muốn em giúp anh giành lại Điền Điền?” Trong một quán cà phê đối diện trường học, Trầm Hoa Tân cau mày nhìn Tần Nặc đối diện.

Cậu chưa từng thấy qua biểu tình thương tâm như vậy của Tần Nặc.

“Đúng vậy. Tôi không còn biết ai để cầu cứu nữa hết.” Tần Nặc ngẩng đầu, trong mắt đầy ánh sáng nhạt.

“Cũng chỉ khi nào anh cần tìm người cầu cứu mới nghĩ tới em thôi.” Trầm Hoa Tân thở dài.

Tần Nặc cho rằng lần này Trầm Hoa Tân sẽ không giúp hắn.

Nào biết Trầm Hoa Tân dù than thở vẫn gật đầu một cái: “Yên tâm đi, em sẽ tìm cho anh luật sư tốt nhất.”

“Vậy nhờ cậu rồi.”

“Thế nhưng ... nếu Điền Điền thật sự là con của Chiêm Lệ, hơn nữa bản thân của nó cũng muốn, thì anh thật sự rất khó lấy được quyền nuôi dưỡng Điền Điền từ tay Chiêm Lệ.” Dù Trầm Hoa Tân không tinh thông pháp luật, thì cậu cũng biết điểm này. “Cho nên, em muốn biết, Điền Điền và Chiêm Lệ, đến tột cùng là có quan hệ máu mủ hay không?”

Tần Nặc cắn môi: “Có ... Y ... là cha của Điền Điền.”

Trầm Hoa Tân hít một hơi khí lạnh: “Nếu nói vậy, Điển Điển thật là anh ...”

“Không! không phải tôi trộm nó!” Tần Nặc lập tức phản bác. Nhưng nói ra rồi thì hắn lại có chút buồn cười. “Haizzz ... cũng coi như là trộm đi ...” Dù sao, hắn cũng không có cách nào nói chân tướng cho Trầm Hoa Tân nghe.

“Vậy dù cho luật sư mạnh nhất giỏi nhất cũng không giúp được anh đâu. Thậm chí ... nếu nghiêm trọng hơn ... Chiêm Lệ có thể khởi kiện anh tội lừa bán trẻ nhỏ đó ...”

“Không có! Tôi tuyệt đối không có khả năng đem Điển Điển đi bán! Nó là con của tôi mà!”

Đến giờ thì Trầm Hoa Tân cũng không cách nào nghĩ ra được là Tần Nặc sinh Tần Điển, cậu chẳng qua chỉ là cảm thấy dù sao Tần Nặc nuôi Tần Điển mấy năm qua, cũng sản sinh tình cảm rồi.

“Thầy Tần, em khuyên anh 1 câu ... Vụ này anh thua chắc rồi, nên sớm buông Điển Điển đi ... Nếu anh thật sự muốn có 1 đứa con đến vậy, có thể nhận nuôi mà ... có lẽ ... tìm 1 cô gái để kết hôn cũng được mà ... Đương nhiên, em vẫn hy vọng anh có thể ở bên cạnh em ...”

“Trầm Hoa Tân!” Tần Nặc đứng lên, quay đầu nhìn Trầm Hoa Tân. “Tôi chết cũng không thể buông Điển Điển!”

“Nhưng bây giờ là xã hội pháp trị, quan tòa chỉ chú trọng tới quan hệ huyết thống thôi. Với lại.. em thấy Điển Điển lại thích Chiêm Lệ hơn đó. Anh cũng không thể bắt nó xa rời cha ruột của mình mà phải không?”

“Tôi cũng là cha của nó mà!” Tần Nặc sắp qua đời luôn rồi.

“Cái này ...” Trầm Hoa Tân không biết nên khuyên Tần Nặc thế nào.

“Tôi sẽ đi tìm Chiêm Lệ nói chuyện! Dù thế nào, tôi cũng không thể để y mang Điển Điển đi được! Y hoàn toàn không thể chăm sóc trẻ nhỏ!” Tần Nặc dứt lời, tính tiền, xoay người rời đi.

Trầm Hoa Tân nhìn bóng lưng Tần Nặc, bất đắc dĩ lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Chiêm Lệ.

Số này là do cậu nhờ 1 người bạn dò la giùm.

Người bạn đó của cậu là một công tử ăn chơi, có người nói khi y ở nước ngoài đã từng là bạn cùng lớp với Chiêm Lệ, hơn nữa đều là người Hoa, cũng chơi thân.

Nếu không có cách nào thắng ở mặt pháp luật, thì chỉ có thể âm thầm giải quyết thôi.

Điện thoại rất nhanh được bắt.

“A lô, anh là Chiêm Lệ?”

21. Chương 20: Đàm Phán Ở “trên”

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Chiêm Lệ nghe được thanh âm của Trầm Hoa Tân.

“Là ngọn gió nào thổi thầy Trầm tới vậy? Lại gọi điện cho tôi cơ đấy? Sao thế, hện bắn súng à?” Lúc này Chiêm Lệ dường như quan rộng mở, Tần Nặc không có biện pháp đấu chính diện, y không quan tâm tới đứa con này, y chỉ đang hưởng thụ cảm giác có thể đánh bại Tần Nặc.

Hiện tại, tình địch của mình cũng đã gọi tới luôn rồi, vì nguyên nhân gì ... cũng không cần nói đi.

Nhất định là vì đứa nhỏ kia đi!

“Nếu cậu muốn tôi giao quyền nuôi dưỡng đứa bé này, tôi khuyên cậu không cần lãng phí nước miếng.” Chiêm Lệ vừa gọi điện thoại vừa xử lý công việc trên máy tính. “Tần Nặc và Diển Diển không có quan hệ huyết thống, Diển Diển là con của tôi, tôi chuẩn bị hai ngày nữa sẽ đưa nó đi đổi họ đó.”

“Chiêm Lệ! anh không thể làm vậy! Tần Nặc đã nuôi nó 5 năm rồi!”

“A ... vậy vì sao tôi lại không thể làm vậy? Với lại, cậu dùng thân phận gì mà gọi điện thoại cho tôi nói chuyện này?”

Trầm Hoa Tân ngăn ra.

Đúng vậy ... cậu dùng thân phận gì để gọi cú điện thoại này đây?

“Cậu nghĩ mình là bạn trai hiện tại của Tần Nặc sao? Nhưng theo tôi biết, hình như hắn không có đồng ý qua lại với cậu nha.”

Trầm Hoa Tân không nghĩ tới ngay cả chuyện này Chiêm Lệ cũng điều tra ra được.

Trong sự buồn bực, cậu ép buộc mình phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, hít sâu một hơi, Trầm Hoa Tân cố gắng dùng thanh âm tĩnh táo nói: “Tôi chỉ là một người đang theo đuổi Tần Nặc mà thôi ... Tần Nặc đối với Tần Điển tốt thế nào, người mù cũng có thể thấy được, tôi hy vọng anh có thể suy nghĩ tới cảm nhận của Tần Nặc một chút.”

“Cảm nhận của Tần Nặc? Khi hắn cướp lấy con của tôi có nghĩ tới cảm nhận của tôi không?”

“Chiêm Lệ! Kỳ thực anh đâu có thương Tần Điển? Anh chỉ là không muốn Tần Nặc nuôi con của anh mà thôi!”

“Không muốn hắn nuôi con tôi?” Chiêm Lệ cười lạnh một tiếng. “Sao thế được chứ? Dù cho toàn bộ con của kiếp này lẫn kiếp sau của tôi tôi cũng muốn hắn nuôi đấy, vì tôi cũng chính một tay hắn nuôi lớn đấy.”

Trầm Hoa Tân lần này hoàn toàn không hiểu rõ suy nghĩ của Chiêm Lệ.

“Tôi đã từng cho hắn cơ hội có quyền được nuôi con của tôi rồi, thế nhưng hắn lại coi thường mà từ chối. Hiện tại lại quay về cầu xin tôi ... không có nghĩa gì cả, tôi tình nguyện tìm một bà bảo mẫu không xứng nhất cũng tuyệt đối không để hắn gặp mặt Tần Điển!”

“Chiêm Lệ! Tần Điển là con của anh! Anh có trách nhiệm với nó!” Trầm Hoa Tân bị dọa cho giật mình, chẳng lẽ Chiêm Lệ muốn dùng Tần Điển để ép Tần Nặc quay lại bên y?

“Con của tôi? Haha ... tôi cũng không biết được ai là mẹ của nó nữa cơ đấy! Nói thật cho cậu biết, tôi tin tưởng năng lực nuôi con của Tần Nặc, bởi vì tôi đã tự mình trải nghiệm qua ... nhất là sự kiên trì của hắn ... Nhưng chỉ là lần này Tần Nặc lại dạy dỗ không tốt rồi, đứa nhỏ này, có khác gì phế vật?” Xuyên thấu qua cửa sổ, Chiêm Lệ nhìn Tần Điển đang chơi vui vẻ trên cái cầu thang trượt cỡ lớn ở ngay sân, khóe miệng câu dẫn ra tia cười lạnh. “Thế nhưng ... nó lại khá giống tôi ở chỗ biết cách nắm bắt thời cơ để lấy được cơ hội tốt nhất cho mình. Chính vì vậy, tôi càng không thể chấp nhận nó!”

“Nó là con trai của anh! Dù anh không vui khi có nó, cũng không thể ...”

“Điểm này không cần anh dạy, đàn em ...” Chiêm Lệ cắt ngang lời Trầm Hoa Tân, cầm điện thoại di động. “Tôi sẽ cố gắng đối xử ‘thật tốt’ với Tần Điển, không phải nó thích nhất chính là ăn ngon mặc đẹp hay sao? Tôi sẽ cho nó hết ... thế nhưng ... nếu muốn nhiều hơn, tuyệt không thể.”

22. Chương 21: Sinh Hoạt Tại Nhà Mới

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Chiêm Lệ đúng là người nói được thì làm được.

Pháp viện đã có phán quyết.

Không có gì bất ngờ, quyền nuôi dưỡng Tần Điển là thuộc về Chiêm Lệ.

Thời điểm vừa tới Chiêm gia, Tần Điển cảm thấy rất hạnh phúc.

Bởi vì bé có thể một mình độc chiếm cái cầu thang trượt thật lớn, cũng có thể một mình ăn cái đồng bánh ngọt không bao giờ hết này.

Nhưng dần dần, bé phát hiện Chiêm Lệ căn bản không quan tâm đến bé.

“Cha, chơi với con đi!” Tần Điển lôi kéo Chiêm Lệ, muốn y chơi cùng mình.

“Cha không rảnh, Điển Điển con chơi 1 mình đi.”

“Thế nhưng cha ơi, lúc trước cha cũng nói với con như vậy.”

Tần Điển không hiểu rõ Chiêm Lệ.

Vì sao rõ ràng nhìn rất thông thả, nhưng lại nói gạt bé là cha nhiều việc?

Vừa rồi bé còn nhìn thấy cô thư ký đưa cho Chiêm Lệ ly rượu đỏ, cha rất thích uống nó nha.

“Chuyện của người lớn con nít đừng có hỏi nhiều, hay là con muốn quay về sống cùng Tần Nặc?” Chiêm Lệ liếc mắt nhìn Tần Điển.

“Không phải ...” Dù Chiêm Lệ đối xử với bé không tốt, nhưng Tần Điển vẫn cảm thấy, mỗi ngày có thể chơi cầu thang trượt và ăn bánh ngọt, vẫn tốt hơn là sống cùng Tần Nặc.

Nếu đổi lại là Tần Nặc, vào lúc này, nhất định sẽ bắt bé đi làm bài tập.

Bé rõ ràng chỉ mới học nhà trẻ thôi, nhưng Tần Nặc lại là người cuồng giáo dục đã cho bé bài tập của học sinh lớp 3 luôn rồi.

“Vậy đừng nói nhiều nữa! Ăn xong thì tự về phòng đi!” Nếu như không phải tự mình Tần Diễn quần quít lấy y, Chiêm Lệ căn bản sẽ không để ý đến bé.

Cố Anh với đứa cháu nội từ trên trời rơi xuống này lại cực kỳ yêu thích, nhưng Tần Diễn muốn không phải là sự yêu thích của bà nội, mà là sự quan tâm của cha!

Bé thấy, cha thân là cha ruột, nhất định phải đối xử tốt với bé hơn cả Tần Nặc mới đúng chứ.

Tần Diễn dù cho thông minh trưởng thành sớm, nhưng dù sao cũng vẫn chỉ là đứa con nít. Trong nhận thức của bé, cha mẹ ruột phải là người đối xử tốt nhất với bé mới đúng!

Vì vậy, tính nóng của Tần Diễn lại bạo phát, bé ngang nhiên dám xông lên đánh vỡ cái ly rượu chân dài trong tay Chiêm Lệ, dùng hết sức dẫm đá y: “Chơi với con! Cha! Chơi với con!”

Chiêm Lệ chán ghét liếc mắt nhìn Tần Diễn, không chút nào nương tay đẩy mạnh Tần Diễn một cái.

Tần Diễn đâu phải là đối thủ của Chiêm Lệ, chỉ có thể té trên mặt đất lẳng lẳng nhìn y.

“Nhóc con, tao cảnh cáo mày! Đừng nói tới mày là đứa con do con nhỏ nào sinh ra tao cũng không biết đi, dù cho mày có là con của cô chủ tập đoàn lớn sinh ra, tao cũng không có chút yêu thương nào dành cho mày đâu! Không, nếu như mày mà là con do một cô chủ tập đoàn lớn sinh ra, thì tao có thể làm bộ thích mày một chút, vì nó cũng có thể cho tao chút lợi ích, nhưng mày bây giờ ... quả thực ... cái nào cũng không phải.” Chiêm Lệ không dự định cùng Tần Diễn chơi tiếp.

Quyền nuôi dưỡng đã nằm trong tay, chuyện đả kích Tần Nặc cũng đã làm xong. Hiện tại điều Chiêm Lệ muốn làm, chính là muốn mở rộng sản nghiệp của Chiêm gia càng lớn càng tốt, sau đó hung hăng dẫm nát Tần Nặc dưới chân.

Kể cả việc bắt đi con của hắn.

Đối với Tần Diễn, Chiêm Lệ một chút tình cảm cũng không có. Tần Diễn bắt quá chỉ là công cụ mà y dùng để trả đũa Tần Nặc mà thôi, hiện tại, công cụ này đã hết tác dụng.

Tần Diễn bất khả tư nghị đưa đôi mắt to nhìn chằm chằm Chiêm Lệ.

Thời gian trước, người này còn đối xử với mình rất tốt mà ... khiến cho bé cảm giác như mình vốn dĩ chính là được sinh trưởng trong một căn nhà xa hoa, chứ không phải là ở cùng với cái ông Tần Nặc kia.

Nhưng bây giờ, bé lại điên cuồng muốn trở về bên cạnh Tần Nặc.

Trên thực tế bé cũng đang làm vậy.

Nhưng mà, trong lúc bé định chạy ra khỏi cửa, thì Chiêm Lệ kéo bé lại, cười lạnh nói: “Sao nào, muốn đi tìm Tần Nặc? Hắn không phải người giám hộ hợp pháp của mày đâu! Nếu bây giờ mày dám chạy tới nhà của hắn, tao có thể kiện hắn tội bắt cóc trẻ nhỏ đó! Mày chắc phải hiểu, tao đã chờ cho hắn một con đường sống mà.”

“Ông chính là tên lừa gạt đáng chết!” Chỉ mới có vài ngày, mà Tần Diển lại có thể ngược lại mắng Chiêm Lệ chính là tên lừa gạt. Bé hồi hận trước kia đã từng mắng Tần Nặc ...

“Ồ, tên lừa gạt?” Chiêm Lệ xóc Tần Diển lên, nhìn chằm chằm vào Tần Diển đang muốn trốn thoát nói. “Nếu nói tới khả năng lừa gạt, thì ai có thể qua mặt được Tần Nặc? Thế nhưng, mày cũng đừng lo quá, ngày mai, tao sẽ đưa mày trở về bên hắn.”

23. Chương 22: Con Muốn Về Nhà

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

“Trở về thì trở về! Tôi tình nguyện ở cùng Tần Nặc chứ cũng không muốn ở cùng với cái tên hay trở mặt như ông!” Tần Diển nói xong còn “phi” (phun nước miếng) một cái.

Chiêm Lệ né tránh cái phun đó, nhưng tay lại dính.

“A!” Y lại không nổi giận. “Nhiều năm như vậy, xem ra phương pháp giáo dục trẻ nhỏ của thầy Tần đã thay đổi rồi ha! Lúc trước, hắn tuyệt đối không có dạy tao cách thức nói chuyện vô lễ như thế!”

“Vô lễ? Nói chuyện với loại người như ông vốn dĩ không cần dùng đến lễ phép.” Tần Diển vẫn như cũ giùng giởng. “Mau buông! Ông xấu xa! Bại hoại! Trở mặt!”

“Haha, khả năng mắng chửi thật hay nha. Học từ Tần Nặc à?”

“Ba không có dạy tôi mấy câu như vậy! Tôi học ở nhà trẻ đó!”

Câu này nói ra miệng, Chiêm Lệ cũng phải có chút cảm thán sự thiếu sót trong việc giáo dục đạo đức ở thời đại này ... Mấy đứa nhóc nhỏ như thế mà lại biết nói từ này rồi à? Lớn rồi thì thế nào nữa đây? Huống hồ nhìn đứa nhóc này tính tình tương đối táo bạo, khó tránh sau này sẽ trở thành phần tử khủng bố.

Chiêm Lệ thả Tần Diễn xuống, nhìn bé còn mang khuôn mặt bánh bao mập mạp của trẻ con, tim của Chiêm Lệ chột tàn nhẫn, tát một cái thật mạnh khiến bé úp mặt trên đất: “Tao phải dạy cho mày biết cách nói chuyện với tao cho lễ phép 1 chút mới được.”

Tần Diễn thực sự rất muốn rống một tiếng: *“Baba chưa từng đánh tôi!”*

Đáng tiếc, hiện tại ở trước mặt bé mới chính là người cha ruột không thể giả được ...

Ngày kế, Tần Diễn mang theo cái khuôn mặt bị đánh sưng như cái bánh bao, an phận ngồi ở trước mặt Chiêm Lệ ăn điểm tâm.

Bé không phải kẻ ngốc, mình ở Chiêm gia toàn gặp phải nguy cơ tràn ngập, so ra, quay trở về bên cạnh Tần Nặc lại tốt hơn.

Tần Diễn vẫn nhớ kỹ tối hôm qua Chiêm Lệ có nói là sẽ đưa bé trở về bên cạnh Tần Nặc, cho nên sáng sớm đã ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Chiêm Lệ, sợ Chiêm Lệ rút lời.

Đợi được ăn xong điểm tâm, Tần Diễn khúm núm nhưng mang khí tức ngạo kiều lập tức mở miệng: “Hôm qua cha đã nói sẽ đưa con trở về bên cạnh Tần Nặc!”

Chiêm Lệ liếc mắt nhìn Tần Diễn: “Bánh mì trước mặt còn chưa ăn xong kìa!”

“Con không có thích ăn bánh mì ...” Không phải Tần Diễn thanh tao gì, nhưng quả thực bé không thích bữa sáng kiểu dáng Âu Tây, so ra, bé thích ăn bánh bao uống sữa đậu nành và bánh quẩy hơn.

“Tần Nặc không có dạy mày ăn thì ăn cho hết sao?”

“Không phải ... chỉ là ...”

“Nếu như không có dạy, thì tao cũng không cần đưa mày về bên hầy, xem thực tế kìa, chứng minh rõ ràng giáo dục của hầy là thất bại.” Chiêm Lệ đi tới bên người Tần Diễn, làm như dịu dàng xoa đầu của bé. “Mày xem đi, tao và mày, đều không phải là kết quả của sự thành công.”

“Ông ...” Tần Diễn chép chép miệng, rất muốn nói: *Ông không phải, nhưng tôi thì phải.* Đáng tiếc bây giờ bé căn bản không dám tranh luận lại với Chiêm Lệ.

Bé muốn về nhà ... thật sự rất nhớ chỗ có Tần Nặc.

Trước không biết, bây giờ nhớ lại, mới biết được, Tần Nặc đối với bé tốt đến thế nào ...

Rõ ràng không có quan hệ huyết thống, nhưng lại thương yêu mình hết mực, ân tình này, bé đã không báo đáp với Tần Nặc thì thôi, còn dám đối xử với Tần Nặc như thế ...

Nghĩ tới đây, Tần Diễn liền muốn rơi lệ.

Đợi đến khi gặp lại được Tần Nặc, bé nhất định phải nói cho ba biết! Đến lúc đó, với tính tình của ba, nhất định ba sẽ khóc đi?

Tần Diễn khẽ mỉm cười một cái, Chiêm Lệ không biết bé đang nghĩ gì, chỉ coi đứa bé này chắc đang nghĩ cách tìm đường về nhà đi.

24. Chương 23: Tình Cờ Gặp Lại

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

“Chờ mỳ ăn xong, tao dẫn mỳ đi gặp Tần Nặc.”

Nghe nói như thế, cả người Tần Diễn đều sáng rõ.

“Thực ... thực sao? Ông để tôi đi gặp hắn?”

“Sao thế? Không tin, không tin cũng được, không cần đi.”

“Đi đi!” Tần Diễn khờ dại cho rằng, Chiêm Lệ chợt tốt bụng cho bé đi gặp Tần Nặc.

Từ lúc Tần Diễn bị tòa xử thuộc về Chiêm Lệ, Tần Nặc liền bị bệnh. Nhưng hắn vẫn một mực chống đỡ, cho đến lúc ngã xuống bục giảng khiến Trầm Hoa Tân phải đưa hắn vào bệnh viện ... ở trên giường bệnh chật hẹp trong cái phòng bệnh ngủ một đêm, Trầm Hoa Tân an vị ở cái ghế bên cạnh, canh hắn suốt 1 đêm.

Trong nháy mắt trời sáng.

Tần Nặc mơ mơ màng màng nghe chuông điện thoại di động, đưa tay cầm lấy, lúc đó Trầm Hoa Tân tỉnh lại, cầm điện thoại di động đưa cho hắn.

“Là số của Chiêm Lệ.” Chán ghét nhìn điện thoại, hai chữ cái “Chiêm Lệ” lớn tới mức khiến Trầm Hoa Tân muốn không thấy cũng không được.

Tần Nặc cố gắng ngồi dậy, động tác dứt khoát tiếp máy: “Chiêm Lệ! Cậu còn gọi tới cho tôi làm gì?”

Trong khi Tần Nặc hốt hển, thì thanh âm của Chiêm Lệ dễ dàng rất nhiều: “Xem ra anh cũng không có nhớ con nuôi của anh lắm ha!”

“Cậu ...” Vừa nghe tới chuyện liên quan tới Tần Điển, Tần Nặc dè xuống cơn tức, thấp giọng nói. “Cậu muốn gì?”

“Không muốn gì cả, chỉ là Tần Điển nhớ anh, vì vậy tôi chuẩn bị cùng nó qua nhà thăm anh đấy.”

“Thực sự?” Tần Nặc quả thực không thể tin được lỗ tai của mình!

Hắn vừa nghe gì cơ? Chiêm Lệ sẽ dẫn Điển Điển đến gặp hắn! Hắn vốn tưởng rằng, kể từ lúc có phán quyết, mình đời này cũng sẽ không cách nào gặp lại Điển Điển được nữa!

“Một giờ sau chúng tôi sẽ tới nhà anh đó!” Nói câu này xong, cũng không quản Tần Nặc đáp trả thế nào, Chiêm Lệ trực tiếp cúp điện thoại, bởi vì y biết, dù cho Tần Nặc đang nằm trong mộ, cũng sẽ đào mộ bò ra ngoài để gặp Tần Điển cho bằng được.

À Trong tay có lợi thế thật là tốt nha!

Nhìn Tần Điển ngồi ở ghế phó đang cực kỳ hưng phấn, Chiêm Lệ cười lạnh một chút.

“Tôi phải lập tức về nhà! Lập tức! Lập tức!” Tần Nặc xốc tẩm chăn, bước xuống đất, nhưng thân thể bệnh lâu căn bản nhìn không được, thiếu chút nữa ngã xuống.

May là Trầm Hoa Tân đỡ hắn.

“Anh điên à? Anh cũng không phải không biết tình hình sức khỏe của mình! Chỉ ít phải nằm 2 ngày!”

“Không được! Một tiếng sau Chiêm Lệ sẽ dẫn Điển Điển đến gặp tôi! Tôi đã hơn 1 tháng không gặp Điển Điển rồi!” Tần Nặc đáng thương nhìn chằm chằm Trầm Hoa Tân.

Trầm Hoa Tân cũng biết hướng của Tần Nặc, nhưng ... thân thể hắn ...

“Nhờ cậu mà! Hoa Tân! Cho tôi về đi! Chỉ cần nửa ngày thôi ... Cậu xem đi, bây giờ còn sớm, tôi mang

khẩu trang, bọn họ sẽ không nhận ra tôi đâu! Hiện tại trong bệnh viện phòng nào cũng đông đúc, tôi cũng không bệnh nặng, bọn họ cũng sẽ cho tôi xuất viện sớm thôi mà.”

Trần Hoa Tân suy nghĩ một chút, thở dài: “Được rồi, tôi đưa anh xuống.”

“Không cần! Hai người quá dễ gây chú ý, cậu ở lại giúp tôi xử lý thủ tục xuất viện đi!” Nói xong, Tần Nặc đã rút thẻ ATM của mình ra. “Trong đây có tiền lương của tôi, pass là sinh nhật của tôi, chắc cậu biết mà ha?”

“Biết nhưng ...”

“Vây nhờ cậu.” Vừa dứt lời, Tần Nặc cầm khẩu trang, thay quần áo, cứ như vậy chạy ra ngoài.

Hắn nằm mộng cũng muốn gặp lại Diển Diển!

25. Chương 24: Thỉnh Cầu Nhỏ Bé

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Trong thời gian eo hẹp, rốt cục trước khi Chiêm Lệ tới, Tần Nặc đã thở hỗn hển mở được cửa nhà mình, dọn dẹp 1 chút, chợt nghe thấy tiếng chuông cửa.

Tần Nặc vội vã đi mở cửa.

Chiêm Lệ Đứng ở cửa.

Tần Nặc thăm dò nhìn nhìn phía sau Chiêm Lệ, không có ai hết.

“Diển Diển đâu?”

“Nó không muốn tới.” Chiêm Lệ đi vào trong phòng, đóng cửa lại.

Sắc mặt Tần Nặc xám bệt lại, lập tức hiểu rõ: “Là ... thật à? Nó không muốn tới à? Haha ... Cũng khó trách ... So với người làm cha như tôi, thì cậu chắc tốt hơn mà ...”

“Xem ra anh cũng tự hiểu mình quá ha?” Chiêm Lệ cười cười, đưa tay xoa xoa nửa mặt của Tần Nặc.

Tần Nặc gạt tay của Chiêm Lệ ra, chống lại ánh mắt của y: “Nhờ cậu ... có thể để cho tôi thấy Điển Điển từ xa thôi cũng được hay không? Không cần gặp mặt trực tiếp, chỉ cần từ xa đứng nhìn cũng được rồi. Nó chuyển trường rồi, bây giờ ngay cả nó đang học trường gì tôi cũng không biết ... dù có muốn thấy cũng không thể thấy được.”

“Anh nghĩ tôi sẽ đồng ý?” Chiêm Lệ cười nhạt một chút. “Xem đi, ngay cả việc tôi muốn chạm vào mặt anh anh cũng chống cự kìa.”

“Chuyện này cùng với chuyện thấy Điển Điển là hai chuyện khác nhau ...”

“Không, trong mắt của tôi, chính là một.” Chiêm Lệ bắt lấy cổ tay của Tần Nặc. “Làm một cuộc giao dịch đi! Anh để tôi làm anh, tôi sẽ cho anh gặp Chiêm Điển.”

Câu nói này đã đả kích khiến cho Tần Nặc hoàn toàn không có chú ý tới việc Chiêm Lệ đã sửa lại họ cho Tần Điển.

“Gì cơ? Cậu điên rồi à?” Nói xong, Tần Nặc tránh tay của Chiêm Lệ.

Nhưng Chiêm Lệ đã không phải là đứa nhóc con hay nũng nịu với hắn nữa. “Ha, tôi có điên hay không, chẳng phải anh rõ nhất hay sao?”

Chiêm Lệ đem Tần Nặc áp đảo ở trên ghế sa lon. “Suy nghĩ đi, tôi không có muốn ép anh. Anh dự định cả đời này không gặp Điển Điển hay sao, hay là ...”

“Được ...” Ngoài dự liệu của Chiêm Lệ, chỉ bất quá là một câu nói, đã khiến cho Tần Nặc nghĩ thông suốt: “Chẳng phải chỉ là bị cậu tiếp tục áp thôi hay sao?”

“Không nghĩ anh khai thông nhanh tới vậy nha?” Rõ ràng đã đạt được hiệu quả như dự tính, nhưng Chiêm Lệ tuyệt không hài lòng.

“Từ khi cậu mang Điển Điển đi, thì cậu đã có được phương cách áp chế tôi tốt nhất rồi.” Tần Nặc mất lạnh chống lại Chiêm Lệ. “Chiêm Lệ, có phải cậu đang có cảm giác thành tựu lắm hay không?”

“Đúng vậy! Có cảm giác thành tựu! Rất có cảm giác thành tựu!” Trong lòng lửa đã khó có thể dập tắt, Chiêm Lệ thô lỗ xé rách quần áo của Tần Nặc, trong chốc lát đã khiến hắn hoàn toàn lỏa thể.

“Nào, tới đây, khiến tôi có thêm cảm giác thành tựu chút nữa đi! Thầy Tần!” Hoàn toàn không có bôi trơn đã tiến nhập vào bên trong Tần Nặc khiến hắn đau nhức đến cơ hồ muốn chết.

Nhưng Chiêm Lệ lại hoàn toàn không có để ý đến cảm thụ của Tần Nặc, trái lại còn vỗ vỗ mông của hắn vài cái: “Thả lỏng! Anh muốn bẽ gãy đồ của tôi hay sao?”

Dù ở trong tình trạng này, Tần Nặc cũng không muốn khiến cho Chiêm Lệ khó chịu.

Dù là tâm lý, hay là sinh lý.

Hắn cố gắng thả lỏng phía dưới của mình, nhưng vẫn có máu chảy ra, lại đồng thời biến nó thành thứ bôi trơn tạm thời.

Trước đây, dù cho hai người họ có cãi nhau, thì khi ở trên giường, Chiêm Lệ vẫn cực kỳ dịu dàng với hắn.

Quả nhiên ... không có “Yêu” làm thứ chống đỡ, dù cho có cố gắng thế nào, cũng là vô ích có phải không?

26. Chương 25: Vô Ái Chi Tính

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Đây chính là cuộc làm tình đầy bạo lực.

Tần Nặc không thể cảm nhận được chút yêu thương nào từ Chiêm Lệ, hắn chỉ cảm thấy Chiêm Lệ chỉ đơn giản là đang phát tiết trên người hắn mà thôi ...

Thật giống như ... Chiêm Lệ chỉ xem hắn như một công cụ ... là một thứ để làm nhục ...

“Được rồi ... Chiêm Lệ! Được rồi!” Thân thể lay động không thể kiềm chế mà run rẩy, không biết có phải do xa cách rồi gặp lại, hay là nản lòng thoái chí.

“Thế nào, quyết tâm muốn gặp Diễm Diễm của anh chỉ có chút ít vậy thôi sao?”

Chỉ cần nhắc tới Tần Diễm, Tần Nặc liền không còn cách nào, dù cho không muốn đáp ứng, nhưng Tần Nặc cũng chỉ có thể theo Chiêm Lệ.

Quan hệ của bọn họ đến tột cùng là từ lúc nào thay đổi thành như vậy?

Có còn tồn tại một Chiêm Lệ dù chỉ dùng tay thủ dâm cùng với Tần Nặc cũng có thể đổ mặt hay không?

Đợi khi Chiêm Lệ sáng khoái rồi thì Tần Nặc cũng mất đi gần nửa cái mạng.

“Dọn dẹp chút đi, Tần Điển đang trong xe của tôi, tôi kêu nó vào.”

Tần Nặc ngồi dậy, cảm tức nhìn Chiêm Lệ, lại không dám nói gì.

Hắn sợ Chiêm Lệ lật lọng.

“A ... xem ra anh nghĩ tôi là một kẻ không giữ chữ tín lắm nhỉ.” Chiêm Lệ hừ lạnh một tiếng, cúi đầu hôn Tần Nặc một chút. “Thế nhưng, anh đã hy sinh lớn đến vậy, tôi cũng không tiếc cho anh chút lợi lộc.”

Nói xong, Chiêm Lệ liền mở ra đi ra ngoài, Tần Nặc nhanh chóng mặc quần áo của mình, để mình trông có tinh thần 1 chút.

Trong chốc lát, Tần Điển liền chạy vào.

“Ba..”

Tần Nặc vừa nghe, kích động đến hầu như rơi lệ.

Nhưng Tần Điển phát hiện có gì đó không đúng, lập tức đổi giọng “Chú Tần ...”

Chỉ mới có 1 tháng ... đã từ ba ba biến thành chú ... Tần Nặc nghĩ, thế giới này thật đúng là buồn cười ...

Dù cho hắn cùng Tần Điển có chung huyết thống không cách nào chia lìa, nhưng hắn không muốn đi làm xét nghiệm chứng thực. Bởi vì một ngày có giám định chứng minh rằng hắn cùng Tần Điển có quan hệ huyết thống, thì Tần Điển và Chiêm Lệ thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra? Hắn không hy vọng tương lai sau này của Tần Điển sẽ bị người khác tò mò nghi vấn hoặc bị người ta đem đi nghiên cứu như con chuột bạch.

“Ừ... Điển Điển ngoan.” Tần Nặc lúng túng cười cười. Mặc dù hắn biết Tần Điển đã đổi họ thành Chiêm Điển, nhưng hắn vẫn không muốn gọi đầy đủ tên họ của Điển Điển.

Lúc trước khi hắn đang dùng tính mạng mình đánh cược để sinh ra Tần Điển, thì lúc đó Chiêm Lệ đang ở nước ngoài tiêu dao! Y có tư cách gì ...

Nhưng mà ... Chiêm Lệ không biết chuyện, mà Tần Nặc cũng không có ý định nói cho y biết.

Đây là chuyện của mình.

Tần Nặc đưa tay sờ cái đầu nhỏ của Điển Điển: “Điển Điển ... theo chú ... theo cha thì phải ngoan, đừng gây cho cha thêm phiền phức, biết không?”

Điển Điển chu mỏ nói: “Con không có khiến ông thêm phiền phức! Là ông khiến cho con thêm phiền phức thì có!”

Tần Nặc ôn nhu cười cười: “Ừ ... Điển Điển không thể nói mò, cha con bề bộn nhiều việc, đừng khiến cha thêm bận lòng.”

“Ha, có phải là chú không chịu tin con hay không?”

“Haizzz ... sao mà chú lại không tin con được cơ chứ?” Tần Nặc rất muốn đứng lên ôm Tần Điển một cái, thế nhưng phía dưới do đã lâu không làm, mà vừa nãy còn chảy máu, nếu mà đứng lên ... Có thể sẽ xuất hiện chuyện khó xử vô cùng.

“Xạo! Rõ ràng chú còn đang giận con!” Tần Điển biết mình không nên đối với Tần Nặc dữ dội như vậy, nhưng đã thành thói quen, chỉ cần cùng Tần Nặc nói chuyện, thì bé sẽ không tự chủ xuất hiện ở đây bộ dạng hung hăng.

“Điển Điển ... Ngoan ...” Tần Nặc muốn trấn an bé, nhưng Tần Điển hồi nãy ở trong xe chờ lâu tới vậy, lại bị đè nén nhiều ngày, bản thân cũng không phải là có tính tình tốt, lúc này lại càng không vui. “Con đi về! Nói chuyện với ba không có ý nghĩa gì hết!”

Tần Nặc còn chưa kịp nói hết câu với bé, “Đừng ... Điển Điển ...” Lúc hắn nỗ lực đứng lên để kéo Điển Điển, thì vết máu trên quần Tần Nặc cứ như vậy bị Tần Điển phát hiện.

27. Chương 26: Mối Quan Hệ Cha Con Kỳ Quặc

“Chú ... hai người?” Điển Điển sửng sốt một chút, lập tức kinh hãi. “Hai người đánh nhau?”

Lần này Tần Nặc cảm thấy may mắn khi Tần Điển vẫn còn con nít.

“Không.. hai chú không có đánh nhau ... chỉ là ... chú không cẩn thận bị thương thôi.” Tần Nặc ôn nhu cười cười.

Mấy ngày này mỗi khi Tần Điển nhớ về Tần Nặc đều là hồi ức ấm áp. Bé thay đổi thái độ không tốt của mình, ôm lấy vai Tần Nặc nói: “Chú Tần, chú có nhớ con không?”

Một đứa nhỏ luôn luôn ngạo kiều sao tự dừng lại hiểu chuyện như thế? Tần Nặc có chút bất khả tư nghị!

“Điển Điển? Gần đây ở nhà của cha sống thế nào? Có vui không?” Tần Nặc vuốt đầu nhỏ của Điển Điển, hỏi.

“Dạ ...” Tần Điển suy nghĩ một chút, khẽ cắn môi, kể khổ với Tần Nặc. “Không vui! Tuyệt không vui!”

Tần Nặc giật mình.

Chiêm Lệ cũng không ngờ tới.

Ngẩng đầu nhìn Chiêm Lệ, Tần Nặc nhú mày: “Cậu có thể cho tôi 1 lời giải thích không?”

“Giải thích? Không cần thiết ... phải không? Nếu Điển Điển đã nói ra rồi, thì tôi cũng không có gì cần phải giải thích.”

“Chiêm Lệ! Tôi giao Điển Điển cho cậu vì muốn cậu cho nó một cuộc sống tốt hơn.”

“Cuộc sống tốt hơn? A ... Đúng vậy, cuộc sống mà tôi cho nó tuyệt đối tốt hơn anh.”

“Con không có muốn cuộc sống như thế!” Điển Điển xoay người, dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Chiêm Lệ. “Ông đối với tôi 1 chút cũng không tốt.”

“Cái gì là tốt? Cái gì không tốt? Ở mặt vật chất tôi chưa từng để nó bị thua kém ai.”

“Điển Điển cần chính là sự quan tâm của cậu.” Tần Nặc đầu đầy hắc tuyến. Chiêm Lệ là do chính hắn một tay nuôi lớn, hắn coi như cũng hiểu được Chiêm Lệ, còn Tần Điển càng không cần phải nói.

Tính cách của hai người họ ... thật đúng là y như nhau.

“Ai cần sự quan tâm của ông?” Tần Điển lập tức phản bác.

“Được rồi ... Điển Điển con đừng suy nghĩ nhiều, nói chuyện lại với cha của con đi.” Tần Nặc rất muốn nói chuyện nhiều hơn với Tần Điển, thế nhưng hắn cảm giác nếu tiếp tục thế này thân thể mình chắc chắn không xong.

“Con không muốn nói với ông!” Tần Điển đẩy Tần Nặc ra. “Chú với ông là 1 phe! Con biết rồi, chú vốn dĩ không có muốn nuôi dưỡng tôi, cũng giống như ông thôi!”

Tần Nặc thở dài: “Sao chú lại không muốn nuôi con, nếu không phải do pháp viện đã xử cho con thuộc về Chiêm Lệ, chú nhất định sẽ nuôi con cả đời.”

“Ai cần chú nuôi cả đời! Chờ tôi lớn rồi tôi có thể tay làm hàm nhai mà.”

“Điện Điện ý thức được vậy thật là tốt!” Tần Nặc cười cười.

Đột nhiên —

Tần Nặc hai mắt nhắm lại, ngọe đầu.

“Tần Nặc?” Chiêm Lệ hoàn toàn không có chuẩn bị.

Tần Điện cũng ngây dại.

“Baba!” Dưới tình thế cấp bách, bé hoàn toàn không nghĩ được gì, chỉ theo bản năng gọi như vậy.

“Trời đất! Sao lại nóng đến vậy?” Chiêm Lệ sờ sờ cái trán Tần Nặc, thực sự là nóng đến độ chiên được trứng!

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hồi nãy hai người thật sự không có đánh nhau thiệt hả?” Tần Điện ngồi xổm trước mặt Tần Nặc, vội vàng quay đầu hỏi Chiêm Lệ.

“Không phải là đánh nhau.” Dù cho không ưa thằng nhóc này, nhưng Chiêm Lệ cũng không có khả năng giải thích với nó mình cùng Tần Nặc vừa mới XXOO. “Tao đưa hấn đi bệnh viện.”

“Con cũng đi.”

Chiêm Lệ nhìn chòng chọc Tần Điện, “Đi ẹ.”

28. Chương 27: Biết Được Chân Tướng

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Loại chuyện này, hiển nhiên là không thể đi bệnh viện chính quy được rồi.

Chiêm Lệ có quen 1 người, mở phòng khám bệnh tư nhân, sống qua ngày, nên liền đưa Tần Nặc đến đó.

“Tôi bảo cậu này, Chiêm Lệ, cậu thật đúng là ‘Có khả năng’ nha, có thể khiến một người thư sinh biến thành bộ dáng này.” Bác sĩ gỡ xuống khẩu trang liền nói 1 câu đầy khinh thường.

“Trần Truyện, cậu đừng có ở đây mà nhiều chuyện! Nói nhanh đi, hần sao rồi?” Chiêm Lệ trừng mắt một cái.

“Đúng rồi, chú bác sĩ ơi, chú nói cho con biết đi, baba con là bị gì vậy? Có phải ba con bị bệnh nặng lắm không? Có liên quan tới Chiêm Lệ à?” Tần Điển Thông minh rất nhanh thì phát hiện trong câu nói của Trần Truyện có gì đó không thích hợp.

“Chiêm Điển! Tao mới là cha mày! Mày họ Chiêm! Người trong kia chỉ là giả thôi.” Chiêm Lệ không hờn giận nói.

“Hử?” Trần Truyện sửng sốt một chút. “Lẽ nào các người không phải một nhà ba người hay sao?”

“Ai nói với cậu chúng tôi là một nhà ba người? Cậu từng thấy qua một nhà ba người đều là nam à?” Chiêm Lệ sắp phát điên.

“Ha? Lẽ nào hần làm giải phẫu đó không phải vì cậu hay sao?” Trần Truyện cảm giác mình cũng sắp loạn luôn rồi.

“Giải phẫu gì?” Chiêm Lệ không giải thích được.

“Tôi đã kiểm tra, thân thể hần đã từng trải qua giải phẫu cải tạo tử cung bên trong cơ thể đàn ông, nói cách khác, cơ thể hần có thể thụ thai. Nhìn cậu khấn trương đưa hần tới như vậy, tôi cứ nghĩ cậu cùng hần chính là cha ruột của thằng nhỏ này.” Trần Truyện khoát khoát tay. “Xem ra là tôi hiểu lầm, xin lỗi.”

Chiêm Lệ cả người ngớ ngẩn.

Giải phẫu cải tạo tử cung trong cơ thể đàn ông? Lẽ nào đàn ông cũng có thể sinh con? Thầy Tần luôn đối xử với y lãnh lãnh đạm đạm lại sinh con cho y hay sao? Làm sao có thể?

“Cậu nhất định lầm rồi!” Chiêm Lệ đưa ra kết luận.

“Này! Cậu có thể nghi ngờ nhân cách của tôi! Nhưng không được nghi ngờ y thuật của tôi! Mặc dù tôi chỉ là bác sĩ phòng khám bệnh tư nhân, nhưng tôi vẫn có đầy đủ sự chuyên nghiệp đó!” Trần Truyện mất hứng.

“Cho nên ... kết quả kiểm tra của cậu là, hấn đã thực hiện cuộc giải phẫu kia?”

“Với lại ... tử cung của hấn đã từng dùng qua, nói cách khác, hấn đã từng sinh 1 đứa bé.” Trần Truyền cúi đầu nhìn thoáng qua Tần Điển. “Phải là thằng nhóc này không? Haizzz.... rốt cục tôi cũng hiểu rồi, cả cậu và thằng nhóc này đều không biết chuyện này phải không? Vị bên trong thật đúng là giấu giỏi quá nha.”

“Hấn ... chưa từng nói với tôi ...” Chiêm Lệ lẳng lẳng ngáy ra nhìn cửa.

“Haizz, có vài người như vậy đó. Chắc là, hấn không muốn khiến cậu lo lắng, có lẽ ... hai người các cậu có 1 khoản thời gian có vấn đề gì phải không?”

Chiêm Lệ suy nghĩ một hồi, nếu đem tuổi của Tần Điển tính giảm lại, năm đó, cũng là năm mà cha mẹ y buộc y phải đưa ra quyết định.

Cho nên ... Tần Nặc không muốn y vì hấn mà hủy bỏ tiền đồ?

Cho nên ... Tần Nặc tình nguyện hủy đi chính mình cũng bắt y ra đi?

Chiêm Lệ nghĩ thông suốt hết thấy vọt tới trước phòng bệnh, nhưng một chút lý trí còn sót lại khiến y dừng bước.

Trời ạ! Y đã làm gì với 1 tình cảm chân thành với mình như vậy cơ chứ?

Tần Điển là một đứa nhỏ thông minh, dù không biết đủ 100%, nhưng 70~80% cũng có thể.

“Chiêm Lệ, Tần Nặc ... cũng là ba của con hả?” Tần Điển ngẩng đầu, nhìn Chiêm Lệ thần sắc hốt hoảng.

29. Chương 28: Kết Cục Viên Mãn

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

“Ừ!” Chiêm Lệ cũng không có ý định gạt Tần Điển, y ngồi xổm người xuống, sờ sờ đầu nhỏ của Tần Điển. “Đúng vậy, hấn là ba của con, cũng chính là mẹ của con.”

Tần Điển có chút không hiểu với câu này, nhưng bé biết Tần Nặc là một người thật lòng đối xử tốt với

mình.

Hai cha con vào phòng bệnh, Tần Nặc còn chưa tỉnh.

“Cha, lần này Tần Nặc bị gì vậy?”

“Là do cha không tốt.” Chiêm Lệ thần tình hối hận. “Là cha hại hấn.”

“Dạ?”

“Điển Điển ngoan, đợi ở đây chăm sóc ba, cha về nói chuyện với ông bà nội của con 1 chút.”

Đêm đó, sau khi Chiêm Lệ về đến nhà, đã đem toàn bộ mọi chuyện nói rõ cho Chiêm Bình Vinh cùng Cố Anh biết.

Trong lúc nhất thời, toàn gia rơi vào trầm mặc.

Lúc trước, Chiêm Bình Vinh và Cố Anh dùng lý do lưu lại hậu duệ để phản đối hai người bọn họ, hiện tại, vấn đề này đã được giải quyết rồi, nếu vậy, đối với họ hiện tại, chính là mặt mũi.

Đường đường là con trai độc nhất của Chiêm gia lại là đồng tính luyến ái? Hơn nữa còn cùng với ông thầy của mình quan hệ, thậm chí có cả con! Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì người Chiêm gia sao mà sống được đây?

“Cha, mẹ, 6 năm trước, Tần Nặc vì muốn bảo vệ cho cháu nội của cả hai mới thỏa hiệp với hai người phải không? Nếu không phải vậy, hai người vốn dĩ sẽ không thấy được Điển Điển đâu! Con yêu Tần Nặc! 6 năm trước con là một thằng khốn! Không biết nỗi khổ của hấn! Lúc này, dù thế nào con cũng phải kéo hấn lại bên con! Ở cùng 1 chỗ!”

“Không được, hai đứa đều là đàn ông!”

“Đó không phải vấn đề!” Chiêm Lệ ngẩng đầu, nhìn thẳng ánh mắt Chiêm Bình Vinh. “Cha, qua nhiều năm như vậy, con vẫn luôn nghe lời cha, nhưng chuyện của Tần Nặc, tha cho con bất hiếu, nhưng con không cách nào có thể nghe lời của cha!” Nói xong, Chiêm Lệ quay đầu đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Chiêm Bình Vinh quát. “Mày muốn rời khỏi Chiêm gia? Mày cho là mày nếu không có Chiêm gia thì có thể làm được cái gì?”

“Con rời khỏi Chiêm gia còn có thể dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nhưng nếu rời khỏi Tần Nặc ... thì con chẳng còn gì hết.” Chiêm Lệ không quay đầu lại, tiếp tục bước đi.

“Được rồi! Ông nó à, ông không thể bỏ qua sao? Con mình bị ông ép tới mức đó luôn rồi còn gì!” Cố Anh nói giúp Chiêm Lệ. “Con cũng vậy! Sao không cùng cha con nói rõ 1 chút chút. Nếu ... Tần Nặc hẳn đã sinh ... à ... đã có con của con rồi, thì chúng ta cũng không bạc đãi hẳn ...”

“Mẹ đừng nói cho con biết là 6 năm trước Tần Nặc vốn dĩ không có cầm tiền của hai người đi!”

“Cái này ...” Cố Anh có chút xấu hổ.

“Hai người cố mà suy nghĩ cho thật kỹ đi! Là muốn có một gia đình đầy đủ, hay là muốn con mình không bao giờ về nhà nữa?”

Dứt lời, Chiêm Lệ rời khỏi cửa nhà.

Khi y trở về phòng khám thì Tần Nặc đã tỉnh.

“Cha!” Tần Điển đứng lên, nhìn về phía Chiêm Lệ.

Chiêm Lệ đi tới, sờ sờ Tần Điển. “Diễn Diễn, ra ngoài chút được không?”

“Dạ.” Tần Điển biết Chiêm Lệ có lời muốn với Tần Nặc, ngoan ngoãn đi ra.

Tần Nặc nghiêng đầu sang chỗ khác, không để ý tới y.

“Thầy Tần, em đã biết rồi ... Xin lỗi.” Chiêm Lệ ngồi ở mép giường, cầm tay của Tần Nặc. “Mấy năm qua, là do em phụ anh.”

“Không thể nói là phụ hay không được.” Tần Nặc vẫn không thèm nhìn Chiêm Lệ. “Chúng ta đã sớm kết thúc.”

Chiêm Lệ gục đầu xuống, ngửi mùi hương của Tần Nặc, ở bên lỗ tai của hắn hôn vài cái, nghiêm túc nói: “Mấy năm qua, em không có phút nào không nhớ tới anh ... Thầy Tần, anh là thầy của em, cũng là mối tình đầu của em, càng là người mà suốt đời này em yêu nhất, em chỉ hy vọng anh có thể tha thứ những chuyện mà em đã làm với anh thôi.”

“Quá muộn ...”

“Tần Nặc!” Chiêm Lệ đưa tay, ôm Tần Nặc. “Không muộn! Không có gì là quá muộn cả! Con của chúng ta cũng đã đứng ngoài cửa rồi, em cũng đã nói chuyện với cha mẹ rồi! Dù không còn là người của Chiêm gia, em cũng phải ở bên anh.”

“Vậy có ý nghĩa gì? Với 6 năm trước có gì khác biệt sao?”

“Khác chứ! Lúc này, em đã có năng lực bảo vệ anh! Em ở nước ngoài dùng danh nghĩa của mình tự sáng lập một công ty, hiện tại, dù em có rời khỏi Chiêm gia, em cũng có thể cho anh cùng Diễm Diễm cuộc sống tốt đẹp!”

“Cậu ...” Tần Nặc quay đầu, bất khả tư nghị nhìn y.

“Kỳ thực ... dù cho 6 năm trước anh có thực sự phản bội em, em cũng không có ý định từ bỏ anh, lần này trở về, chính là vì muốn cướp anh lại.” Nói đến đây, Chiêm Lệ có chút ngượng ngùng. “Nhưng nhớ lại, thì cảm thấy chuyện em làm quả thực ... quá ngu ngốc! Xin lỗi ... thầy Tần, anh có thể 1 lần nữa yêu em hay không?”

“Em với anh đang cùng nhau diễn kịch mà anh lại đóng vai nữ chính hay sao?” Tần Nặc vươn cánh tay không có kim truyền nước biển, vỗ nhẹ đầu Chiêm Lệ. “Chiêm Lệ, anh nói cho em biết, em chính là tên đáng chết! Dám cướp đi những gì mà anh có! Mà anh lại vẫn như 1 tên ngốc đi yêu em!”

“Gì ... gì cơ? Thầy Tần, ý của anh là ...”

“Được rồi! Đừng giả bộ ngu nữa!” Tần Nặc cho tới bây giờ đều là dễ mềm lòng, hướng chi tên trước mắt này lại là người mà hắn cực kỳ yêu ...

“Cha ... Á.. Tần Nặc ... hai người nói chuyện chưa xong à?” Trong lúc Tần Nặc và Chiêm Lệ muốn hôn môi thì Tần Diễm xông vào.

Được rồi, cảm tình phu phụ hai người đã hài hòa rồi, nhưng hình như bọn họ quên mất, hai người họ còn có 1 đứa con!!!!**HẾT CHƯƠNG 28**

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-su-thi-hai-tu-tha-ba-thay-la-ba-cua-con-y>